

שריבי אזכרה

פרשת

בהר- בחקתי

תשפ"ג

309

משיעורני חינוכיים של

הגה"צ הרב יצחק דוד שליט"א

תוכן

מאמרים

- 3 מאמר א — סוד לוחות האשונות
- 4 מאמר ב — סוד "לתור את הארץ"
- מאמר ג — סוד "וקרני האם קרניו בהם עמים ונגח יחדו אפסי ארץ והם רבבות אפרים והם אלפי מנשה"
- 5

תפילות

- 7
- 4 תפילות

שיעורים

- שיעור שנקסר בערב שבת קדש אחר-ימות קדושים ברית לגין מורנו הרב שליט"א בן לנקדו ר' נחמן רובינשטיין
- 10
- שיעורי שבת קודש פרשת אמור
- 24
- והתקדשתם: אשה זה לא לתאוות
- 26
- הפרשה: הכל זה ברכות
- 28
- הוספה ממורנו הרב: מגלה עמוקות אופן רמא
- 29

מורינו הרב בתפילת שחרית אחר ההדלקה במירון: ל"ג בעומר

נכתב ונערך על ידי

שעל ידי

***9148**
הקו של ברסלב

הקו המאחד ביותר
להתחדשות והתרעננות שלא היו מעולם

התמותות באדיבות:

שוננו בנים - נסיל -

אחר הצדק
אלן לייב

דעם רעבינס' לייב: The Rebbe's line
ארה"ב: 18.456.400007 || אירופה: 4433.03900.474

ארץ ישראל: 02.800.8.800 || אוקראינה: 09.4710.5602 (38)

בהסעות
הקליניקה
מרכז רפואי למהדרין

ד'ררז

קליניקה מקצועית למהדרין

השיעורים באדיבות קו בית המדרש של מורנו הרב שליט"א
02-5825820

מֵאמֵרִים

מֵאמֵר א — סוּד לוחות ראשונות

לוחות ראשונות היו מתרי כתרין דאריף אנפין, המקבלים מנצח דנצח דעתיק ומהוד דהוד דעתיק, דרף אבא ואמא לזעיר אנפין.

והלוח הימני — דכרא, והלוח השמאלי של "לא תרצח" וכו' — הוא גקבא.

והכהן הגדול, שבין כתפיו היו שני אבני השם, ושם כתובים כל שמות בני ישראל. שזה סוד שנאמר אצל בנימין "ובין כתפיו שכן" (דברים לג, יב), שבנימין השכט היחידי שזכה לברכות מן הכתפים, בין שני הכתפים של אריף, שממש שני לוחות ראשונות שנתנו בקולות וברקים, והסיום היה "עתה הורד עדיף מעליך" (שמות לג, ה), שהיה צריך להסיר את אורות הכתפים של "ובין כתפיו שכן". ואז נתנו לוחות שניות, ושם נאמר (דברים ה): "כאשר צוה ה' אלקיך" — במרה, כי כבר במרה נצטוו על פרה אדמה, שמירת שבת, כבוד אב ואם, ודינין.

ועל כבוד אב ואם נאמר "למען יאריבן ימיה ולמען ייטב לך" (שם, טו), תקון הפייתין של לוחות ראשונות שלא היה בהם אות ט [בבא קמא נה.], ולכן בלוחות השניות היתה אות ט פעמים.

מאמר ב — סוד "לתור את הארץ"

מִשָּׁה רבנו מסר למרגלים את כל הסודות והכונות של לאה — ראשי תבות "לתור את הארץ" (במדבר יג, טז), כי לאה בבחינת שמש ורחל בבחינת סיהרא.

וְאָמַר למרגלים: "היש בה עץ אם אין". וכי לא ידע משה שיש בה עץ? הרי 10 אנשים הביאו אשכול אחד, ואחד נשא תאנה אחת, ואחד נשא רמון אחד, והרי ארץ ישראל נשתבחה בכל השבעה מינים, בכל סוגי הפרות שבעולם; אם כן, מה זו השאלה של משה "היש בה עץ אם אין"?!?

אָלֵא, אומר הזוהר בשלח לך: "עץ" — פרושו "עץ החיים", וארץ ישראל נקראת "ארצות החיים", כמו שאמר דוד המלך עליו השלום (תהלים קמ"ט, ט): "אתה ה' בראות החיים". כי פה נמשכת הארת עץ החיים.

וְלָכֵן אמר ה': "שלח לך" — לצרף, למענד, את המרגלים, שימשיכו לארץ ישראל את הארת עץ החיים הנקרא "חמה" ויוציאו אותה מבחינת "לבנה" — סיהרא. ולכן נכנס רק יהושע, שהיה בבחינת סיהרא.

אָבֵל הם הלכו "רחב לבא חמת" (במדבר יג, כא) — ראשי תבות רחל, והשתמשו רק בכונות רחל, ולא הצליחו להמשיך את ההארה של עץ החיים הנקרא "חמה".

וְלָכֵן אומר התוספות [בבא בתרא קי"ט]: שְׂבֵא צִלְפָּחַד אַחֲרֵי חֲטָא המרגלים. מסביר הזוהר בשלח לך: שרצה צלפחד בקששו עצים להגביר עץ החיים על עץ הדעת, ולכן עשה זאת ביום השבת, כדי להמשיך את האור של שבת — שאז ישראל ורחל פנים בפנים — לכל השבוע, כמו שהיה בימי שלמה המלך — שהכל היה פנים בפנים, רק היה חסר בתר

מאמר ג — סוד "זקני ראם קרניו בהם עמים ינח יחדו אפסי ארץ והם רבבות אפרים והם אלפי מנשה"
מול פתח, כי שלמה השיג רק על פתח דרחל מול חכמה דזעיר אנפין, ולכן
עדין לא היה תחית המתים ועדין לא נבנה הבית השלישי שזה בית של
אש.

שזה מה שרצה רחבעם (על-פי מלכים א' יב, יד); שבהדש שמואלו "עקרב"
יבנה בית המקדש של אש מחדש, כמו שכתוב (שמות מו, יז): "תבאמו
ותטעמו בהר נחלתך מכון לשבתך פעלת ה' מקדש אדני כוננו יריד", שזה
יהיה בית המקדש של אש, במהרה בימינו, אמן נצח סלה ועד.

מאמר ג — סוד "זקני ראם קרניו בהם עמים ינח יחדו אפסי ארץ והם רבבות אפרים והם אלפי מנשה"

"קרני ראם" הם נצח הוד יסוד דתבונה המתלבשין בראש זעיר אנפין,
ואתם יעקב ינח את כל העמים.

כי בל"ג בעמר מתקנים את הפגם של "ויאבק איש עמו" — שנפגם
הוד שבהוד של יעקב שהוא כנגד נצח שבנצח שפרחל, ועל ידי זה
נעלמו המחין של חכמה ובינה של אדם-קדמון — סתרא דכל סתרון,
ממירא דכל טמירין.

כי עתיק מלביש לאדם-קדמון רק מטבורו ולמטה, וכן אריה אנפין מלביש
לעתיק רק מטבורו ולמטה.

ועל-ידי "ראשית בפורי אדמתך" שנביא כחג השבועות, נזכה ליחד
חכמה ובינה דאדם-קדמון. וההארה של כל העולמות
המעלין מן נקביו, לחכמה ובינה דאדם-קדמון מתחיל מל"ג בעמר,
שאז מתקנין את הוד שבהוד של זעיר אנפין שבו נבלל יעקב אבינו.

מאמר ג — סוד "וקרני ראם קרניו בהם עמים ינגח יחדיו אפסי ארץ וחס רבבות אפרים וחס אלפי מנשה"

וְאֵז מִתְחִילִין לְהַמְשִׁיךְ אֶת "אֹרֶת-הַחֲמָה" לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל, בְּסוּד הַפְּסוּק
"יִפְרַח בְּיָמָיו צְדִיק וְרַב שְׁלוֹם עַד בְּלֵי יָרַח" [תהלים עב, ז]. וְאֵז, "כִּרְתִּי
בְרִית לְבַחֲרֵי נִשְׁבַּעְתִּי לְדוֹד עֲבָדִי, עַד עוֹלָם אֲכִין וְרַעַף וּבְנִיתִי לְדוֹד וְדוֹר
כְּסָאֵךְ סֵלָה" [תהלים פט, ד — ה], כִּי רַק עַל-יְדֵי הַצְּדִיק הָאֵמֶת אֲפָשֶׁר
לְתַחֲזוֹר אֶת "אֹרֶת הַחֲמָה" לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל. וְזֶה שְׁאֹמֵר דּוֹד (תהלים קמו, ט):
"אֶתְהַלֵּךְ לִפְנֵי ה' בְּאַרְצוֹת הַחַיִּים", שְׁשֵׁם מְאִירָה הַחֲמָה.

וְלִזְוָה שְׂאֵל מוֹשֶׁה רַבְּנוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם כְּשֶׁשָּׁלַח אֶת הַמְּרַגְלִים, וְאָמַר "הֲיֵשׁ
בָּה עֵץ אִם אֵין", אֹמֵר הַזֹּהֵר בְּשָׁלַח לָךְ: וְכִי לֹא יָדַע מוֹשֶׁה אִם יֵשׁ
בָּה עֵץ, וְהָרִי הָיָא "אַרְץ זֶבֶת חֶלֶב וְדִבְשׁ" וְיֵשׁ בָּה אֶת כָּל הַמִּינִים, וְאֲשָׁכּוּל
אֶחָד סָחֲבוּ עֲשָׂרָה אַנְשִׁים, וְעוֹד רַמּוֹן וְתַאֲנָה, אִם-כֵּן מָה הַשְּׂאֵלָה "הֲיֵשׁ בָּה
עֵץ אִם אֵין"!!

אַלֵּא, אֹמֵר הַזֹּהֵר: "עֵץ" זֶה עֵץ הַחַיִּים — אֹרֶת הַחֲמָה שְׂאִיר בְּאַרְץ
יִשְׂרָאֵל.

שְׁבַרְנַע שְׁנַהֲפָכוּ הַנוֹגֵי'ן בְּבַהֲעֵלְתָּהּ, נִסְתַּלַּק אֹרֶת הַחֲמָה וְהָאִיר רַק
הַסִּיְהָרָא — בַּחֲנִינַת יְהוֹשֻׁעַ, וּמִל"ג כְּעֶמֶד מִתְחִיל לְהָאִיר אֹרֶת
הַחֲמָה בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל, עַד שְׂאִירוֹ חֲכָמָה וּבִינָה דְאָדָם-קְדָמוֹן בְּשִׁבּוּעוֹת
סוּד "רְאִישִׁית כְּפוּרֵי אֲדָמְתָךְ תָּבִיא בֵּית ה' אֶלְקִיךְ".

תפילות

תפלה א — לזכות לבלה

רבונו של עולם כל יכול, זבני לבלה צדיקה, ה' 26 עזי 93 ומעוזי 139 ומנוסי 178 ביום 58 צרה $295 = 783$, ואזכה אל 31 חי ונקים להיות איש 311 אמת $441 = 783$, וללמד תורה כל היום, ולעולם לא אבגד באשתי ולא אחפש אישה אחרת, רק אישה צדיקה וקדושה ומתורה, שיאמר עליה את 401 מאמינה 146 בגואל 42 צדק $194 = 783$ — שמאמינה באמונה שלמה במשיח.

תפלה ב — לזכות לבלה

רבונו של עולם כל יכול, זבני להתחתן כרי להביא לעולם ה' אחד $1 =$ את נשמת דוד 14 בן 52 ישי 320 מלך 90 משיח $363 = 840$, ותהיה האישה הכי יפה שבעולם, שאוהב אותה בכל רמ"ח אברי ושם"ה גידי, בכל נפש רוח נשמה חיה יחידה שלי, כמו בת יפתח שכתוב אצלה "והיא יחידה", ולא אבגד בה לעולם.

תפלה ג — לזכות לבלה

רבונו של עולם כל יכול, תמצא לי את בת זוגי האמתית בחרף עין = 435, ואזכה להביא אתה את ה' אחד $1 =$ משיח 358 בן 52 דוד $435 = 24$, וכל הייחודים שלנו יהיו בקדושה ובמקרה, ללא שום תאוה חס

ושלום, ואוהב את אשתי בכל רמ"ח אברי ושם"ה גידי, בכל נפש רוח
נשמה חיה יחידה שלי.

תפלה ד — רפואה שלמה למוסרים נפש על יוסף הצדיק

רבנו של עולם, זבני לרפואה שלמה בהרף עין, ולהיות ליל הסדר עם
הורינו וכל משפחתנו, ובזכות שנסענו במסירות נפש עלאית
לשכם, כמו כל עם ישראל 1-1 600000 ו-10.000 נשים, 1.000.000
ילדים ו-10.000.000 מליון זקנים ומבגרים מעל גיל 60, וכלם עפו באויר
וכל הכפרים בהרף היו נתרזים ונהפכים לאדים, ובנו מזבח בהר עיבל ועשו
12 מזבחות, וכתבו את כל התורה ב-70 לשון על הסיד, וקלפו האותיות
את המזבחות, ונשאו את כל האבנים לגלגל, והקימו מתדש את כל
המזבחות ועברו את הירדן והקימו 12 אבנים בתוך הירדן, וארון הברית
עם הכהנים עפו באויר.

בן תנכה גם אותי מהיום הזה לעוף באויר, ותסיר ממני את כל 10
המחיצות השורים על המוח וחסר לאברהם מעין שני, והמוח שלי יהיה
פתוח להבין את כל הש"ס מלה במלה אות באות ישר והפוך בקיאות
ועיון, עם כל הסגיות. רמב"ם, שלחן ערוך, טור, ב"ח, רמב"ן, רשב"א,
ריטב"א, מאירי, יד רמ"ה. וכל עין חיים, ושמונה שערים, שער הגלגולים,
שער הפסוקים, ספר הלקיטים, אדם ישר, אדם האצילות.

ואזכה להתפלל באדם האצילות, באדם קדמון, כמו שכתוב "בני
ישראל יצאים ביד רמה" = 245 גימטריא אדם קדמון. כמו
שנאמר בזהר בשלח: "מה תצעק אלי" (שמות יד, טו) — בעתיקא תליא
מלתא, שזה אדם קדמון כי נצח הוד 1/3 אחרון דעתיקא נכנס לעולם ו-1

ומשם יונקים את כל הנביאות, כמו שכתוב "אלֹדֵד ומִיָּדֵד מִתְנַבְּאִים בְּמַחֲנֶה", פותב רבנו שהם זכו להיות שרשי השפעת הנבואה, כי בכל עם ישראל היו נביאים, ובכל הדורות היו 120.000 נביאים ו־600.000 נביאות. כי אשר היה בתרם על שגלה לשרח שיוסף חי, ואסור לגלות את זה. פותב בעל המורים ששרח היתה נביאה. כי פעם כל ילדה שגיה היתה נביאה. כמו בתו של רב הסדא I-I אמרו לרבא, ואמר רבא I-I.

מכתב א — הפצה

מוצאי־שבת־קדש אמור

אין שום זכיות שמורות,
 על כל השעורים,
 ועל כל הדיסקים,
 ועל כל התקלמות,
 ועל כל הנגונים,
 ויש להפיצם בחנם
 לכל הורש ומבקש,
 לכל עם ישראל,
 מעתה ועד עולם,
 בכל העולם בלו,
 לכל הוצורים והברואים
 והנעשים ונאצלים
 עד סוף כל הדורות.
 אין שום זכיות שמורות.

שִׁיעוּרִים

שְׁעוֹר שְׁנַמְסֵר בְּעֶרֶב שַׁבַּת קֹדֶשׁ אַחֲרֵי־מֹת קְדוֹשִׁים בְּרִית לְגִזְרֵי מִזְרְנֵי הָרֶב שְׁלִיטָ"א בֶּן לְנֶכְדֹו ר' נַחֲמָן רַבֵּינְשֵׁיטִין

שְׁעָם יִשְׂרָאֵל לֹא אֲשֵׁם...

כִּי הַצַּדִּיק יָכוֹל לִפְטֹר מִכָּל
דִּין, אֲפֹלוּ מִהֶעֱגֵל. אַחֲרֵי
אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה,
”וְהָיָה בְּעֶבֶר כְּבֹדִי וְשִׁמְתִּיךָ
בְּנִקְרַת הַצּוֹר” (שְׁמוֹת לג, כב), כִּי יֵשׁ
אוֹמְרִים ”תִּקְרַת הַצּוֹר”, אֲכַל
אֲנַחְנוּ אוֹמְרִים ”נִקְרַת הַצּוֹר”.
אִיךָ כְּתוּב בַּחֲמֵשׁ שְׁלֹשׁ? ”תִּקְרַת
הַצּוֹר” — זֶה שְׁצַרְיָךְ לְהִגְיַע
לְתִקְרָה, לֹא סֵתָם, זֶה שְׁצַרְיָכִים
לְהִגְיַע לְ”תִקְרַת הַצּוֹר”, פִּקְע
אִיגְרָא, מִקּוֹל הַלֵּלָא פִּקְע
אִיגְרָא, הַהֵלֵל שְׁאֲמָרוּ בְּמִצְרַיִם
וּבְכָל הַלֵּל שְׁאֲמָרוּ כְּשִׁשְׁחָטוּ אֶת
הַפֶּסַח הָיוּ אוֹמְרִים הַלֵּל, אִזְ הָיָה
נִבְקַע הַגָּג — פִּקְע אִיגְרָא. שְׁזָה
יְהִיָה ”פִּקְע אִיגְרָא”, זֶה חֲדוּשׁ
שֶׁל ר' נַחֲמָן — פִּקְע אִיגְרָא. אִז
הַשִּׁירָה צְרִיכָה לְהִיֹּת שֶׁ”פִּקְע

עֲכָשְׁיוֹ אֵלָיְהוּ הַנְּבִיא נִמְצָא
פֹּה, אַחֲרֵי מֹת
קְדוֹשִׁים, בְּקְדוֹשִׁים יֵשׁ אֶת
עֲשֻׁרַת הַדְּבָרוֹת, הַתּוֹרָה חוֹזֶרֶת
עַל עֲשֻׁרַת הַדְּבָרוֹת, וְזֶה לְשׁוֹן
יְחִיד, מִשֶּׁה אָמַר מָה אֶתָּה רוֹצֶה
מֵעַם יִשְׂרָאֵל? אֶתָּה אֲמַרְתָּ
”אֲנֹכִי ה' אֱלֹהֶיךָ” (שְׁמוֹת כ, ב), לֹא
אֲמַרְתָּ ”אֱלֹהֵיכֶם” (צִוּ בְּן אִישׁ חֵיל לְשַׁבַּת
כֶּלָּה דְרוּשׁ תר”ל), לְכֵן כְּתוּב ”וְהִיִּיתֶם
קְדוֹשִׁים כִּי אֲנִי ה'
אֱלֹהֵיכֶם” (וַיִּקְרָא כ, ז), עֲכָשְׁיוֹ
אֲנַחְנוּ נִמְצָאִים בְּבְרִית, עֲכָשְׁיוֹ
אֲנַחְנוּ מְסַפְּמִים אֶת עֲשֻׁרַת
הַדְּבָרוֹת, מָה שְׁהָיָה בְּעֲשֻׁרַת
הַדְּבָרוֹת מְסַפְּמִים עֲכָשְׁיוֹ, אִז
”וְהִיִּיתֶם קְדוֹשִׁים לֹאֱלֹהֵיכֶם, אֲנִי
ה' אֱלֹהֵיכֶם” (בַּמִּדְבָּר טו, מ - מא),
הַכֹּל כָּאֵן זֶה ה' אֱלֹהֵיכֶם”, כִּי
מִשֶּׁה אָמַר לְקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא

איגרא", השירים צריכים להיות כאלה שירים ש"פקע איגרא", שישמעו את זה עד אומן.

עבשיו אנחנו בכרית מילה, ברית מילה זה תחית המתים, בכרית מילה אפשר לפעל כל דבר בעולם, אין דבר שלא. כשפורתים את הערלה, עכשיו ראיתי פרוש בחסד לאברהם מסלונים, החודוש "להוציא גוי מקרב גוי" (על פי דברים ד, לד), מה הפרוש "גוי"? — שלבטל את הגוף! כן שבטלו את הגוף יכלו לצאת ממצרים, מצרים זה הגוף ארץ ישראל זה הנשמה, אז הם היו צריכים לבטל את כל הגוף לגמרי. שפסקה זהמתן, ובכל דבור פרח נשמתן, בכל דבור התבטל הגוף, כבר לא היה גוף. אחרי שעשו את העגל חזר להיות גוף, אבל עד שהם עשו את העגל לא היה שום גוף, מיציאת מצרים — מט"ו בניסן — לא היה גוף!

העבודה של הבן אדם זה לבטל את הגוף

לגמרי, לכן צריך לכות את הערלה שעכשיו מתחילים לבטל הגוף. בהלכות ערלה הלכה ה' רבי נתן כותב שזה ההתחלה של בטול הגוף, שלא יהיה גוף בכלל, שלא יהיה תאוות, שלא יהיה פלוס, פסקה זהמתן, כבר לא היה תאוות. כשעמדו בני ישראל על הר סיני פסקה זהמתן, אבל הנשמות שלא עמדו על הר סיני אז הזהמא נשארה בהם, אבל אנחנו צריכים לפסקה זהמתן בקלות, אנחנו קוראים "קדושים" — זה חזרה על עשרת הדברות, אחרי מות קדושים...

כי נדב ואביהוא רצו להביא את הגאלה, זה היה יום הכי גדול בחיים, בהיסטוריה, מקימים משכן, ארון, לוחות, מקימים משכן... מקימים את הארון, את הלוחות, שלחן מזבח, מנורה מזבח, מקימים משכן! היום הכי גדול! יותר גדול מהקמת בית המקדש, נדב ואביהוא רצו להוריד אש

לא, זה כלום. כנראה זה היה אליהו הנביא אולי, אי אפשר לדעת, בשמים בלילה זה היה, נסענו בז' אדר לפני שלשים שנה זה היה, או אולי ארבעים שנה.

וזה מה שעשו נדב ואביהוא, הביאו אש זרה, הביאו אש מהפירים, ראו שלא יורדת אש... והם מתו "בקרבתם לפני ה'" (ויקרא טז, א) — הם רצו להשרף! כל מה שרצו נדב ואביהוא זה להשרף על קדוש ה'.

כי אברהם אבינו הוא מאד כעס, הוא נורא כעס, אז הוא ראה שהוא לא נשרף — אז הוא כעס, למה לא נשרפתי?! מה, מה החטא שלי?! מה?! מה פשעתי?! מה חטאי ומה פשעי?! למה אני לא נשרף?! למה?! אז הרן, היה אח של אברהם שקראו לו "הרן", הם נולדו באותו יום כנראה שניהם ביחד, בתרן. אז הרן אמר: אני

מהשמים, רצו להוריד... | אז הם, הם, נדב ואביהוא, הלכו להביא דלק — אש זרה (ויקרא טז, א)... מה זה "אש זרה"? — הלכו להביא דלק, הלכו להביא גריקן של עשרים ליטר בנזין, שפכו על המזבח, רצו להוריד אש מהשמים — "כי היום ה' נראה אליכם" (ויקרא טז, ד), רצו להוריד אש, אז הביאו גריקן של 20 ליטר, הם שפכו בנזין על המזבח — "אש זרה", הביאו מהפירים, הלכו להביא גריקן, הלכו לתחנת דלק ומלאו גריקן, ולא ירדה אש מהשמים... הם שפכו גריקן, שפכו גריקן שלם.

במו שנסענו עם הרב ארוש, נתקענו במראר, ופתאם מגיע דרוזי, נגמר הדלק באמצע הכפר, היינו במרון בז' אדר, פתאם מגיע איזה דרוזי, ממלא לנו את כל הדלק עם גריקן, וישר נעלם. [אמרנו לו:] בא נשלם לך משהו. [ענה הדרוזי:]

מראי מקומות והערות

1 תחנת הדלק, רוצים שיהיה הרבה דלק למדורה,

1 עכשיו היינו אותנו [במירון] לתחנת הדלק [לקיים שם את הדלקה], המגרש שלנו זה ליד

קופץ לאש, אם אברהם לא נשרף — גם אני לא אשָׂרף. כי הָרֵן הִיָּה כְמוֹ שֶׁל אֵשׁ, הִיָּה כְמוֹ לְעֹבֹדָה זָרָה.

הַנְּמָרָא אומרת בעבודה זרה שֶׁבַחנָהּ זֶה "חג האש" אצל הפרסיים, חג המולד זה חג האש אצל הגוים,

לכן הם מדליקים פנסים כי זה חג האש, כי היום מתחיל להתארך אז זה "חג האש". אז הם לקחו את זה, אבל הוא לא נולד, הוא לא היה, לא נברא, הרבי'ה בחיים לא [נהג ניטל(?)].^{2]}

מראי מקומות והערות

כי בשנת 1800 זה רק היה [-] 28 יום, אבל בשנת 2000 זה זו בחזרה ל-29 יום.

אז דברנו על זה שהוא (-) אותו האיש ימח (im) לא נולד בכלל, הוא לא היה ולא נברא, אז נתנו את החג האש לגוים, ה-21 בדצמבר, ואחרי זה הזינו את זה ל-7 בינואר, זה הניטל השני, יש "ניטל קטן" ויש "ניטל גדול", ניטל גדול זה ב-21 בדצמבר, זה [-] עושים שני ימים, עושים פעמים "ניטל" — גם ב-7 בינואר שזה ה"תקופה", ה"תקופה" זה 7 בינואר, שאז היום מתחיל להתארך, אז זה ה"תקופה" ב-7 בינואר, ועכשיו יהיה "שנת חמה" — שנת חמה זה בין 7 ל-8 באפריל, זה "שנת חמה", זה יצא ביום רביעי, זה יהיה בצ"ז, בצ"ז בעוד 14 שנה יהיה שנת חמה, וכבר יהיה שנת חמה רביעית, כי אצלי בייג היה שנת חמה, הייתי אז ילד בן 15, אחרי זה במ"א זה כברית של נחמן, הברית שלף היה שנת חמה, אחרי זה ס"ט. אז עכשיו יהיה בצ"ז, עכשיו זה יהיה בצ"ז —

² כי יש ניטל קטן ויש ניטל גדול, אז הוא מסביר ב"דבר בעתו" שכל שנה פגרו ב-11 דקות, יוליוס קיסר היה אסטרונום גדול, הוא חבר את הלוח שנה, הוא עשה חדש "יולי", כי לא היה יולי, יוני ויולי זה לא היה, היה רק עשרה חדשים, הוא הוסיף עוד שנים — יוני יולי, ואז הוא סדר את הלוח שנה, וכל (ים) [שנה] הוא פגר ב-11 דקות, אלה יש מאות שנה זה יוצא בדיוק 17,600 [דקות], זה בדיוק 12 ימים וחמש, 12.2, הניוטון הזה טעה ב-12 ימים, אז הזינו את זה בדיוק ליארצייט של רבנו, הם בחרו להזין את הלוח ליארצייט של רבנו, ב"ח, בח"י, זה היה 4 באוקטובר, מ-4 באוקטובר הם קפצו ל-15, קפצו ב-11 יום שהיה חסר להם, וזה היה בדיוק היארצייט של רבנו, בח"י תשרי. אז גם כן פגרו בחשבון שלהם, ואז הם תקנו את פברואר, פברואר היה פעם סוף השנה, היום זה אחרי ינואר. אז הם מוסיפים יום מורידים יום, אז בשנת 2,000 זה היה 29 יום,

לא שָׂרְפָה אוֹתוֹ, אִז הוּא אָמַר:
 או שְׂאֲנִי לֹא רָאוּי אוֹ שֶׁהָאֵשׁ לֹא
 בְּסֵדֶר, אַחַד מְשֻׁנִּים, אוֹ שְׂאֲנִי
 לֹא רָאוּי לְהִשְׂרֹף אוֹ שֶׁמִּישֶׁהוּ
 עָשָׂה פֶה כְּשׁוֹף. אָמְרוּ אוּלַי הֲרֵן
 עָשָׂה כְּשׁוֹף, צְרִיכִים לְזַרֵּק אֶת
 הֲרֵן, כִּי הֲרֵן הִיָּה כְמוֹ לֵאלֹהֵי
 הָאֵשׁ, עֲבוּדָה זָרָה שֶׁל אֵשׁ.

אָבֵל בְּעַם יִשְׂרָאֵל כָּל יְהוּדֵי
 מִזִּז אֶת הַשֶּׁמֶשׁ, כָּל
 יְהוּדֵי הַלָּל, הָיָה לוֹ 30
 תְּלִמִּידִים כְּמֹשֶׁה — 30
 תְּלִמִּידִים מִזִּזִּים אֶת הַשֶּׁמֶשׁ,
 כְּתוּב בְּסֵפֶה כַח וּבִבְכָא בְּתֵרָא

בִּי אַבְרָהָם אָמַר לְנִמְרֹד שִׁזִּז
 אֶת הַשֶּׁמֶשׁ טָפָה, נִרְאָה. אִם
 אֲתָה כְּזֶה גְדוֹל שֶׁבְּרֵאתָ אֶת
 הַשֶּׁמֶשׁ, אֲתָה בְּרֵאתָ אֶת הַיָּרֵחַ,
 "לִי יֵאָרִי", פִּרְעָה אָמַר קְרָאנוּ
 בְּ[הַפְטָרָת] פְּרִשְׁתָּ וְאָרָא "לִי
 יֵאָרִי וְאֲנִי עֲשִׂיתִנִּי" (יחזקאל כט, ג),
 פִּרְעָה אָמַר: אֲנִי בְּרֵאתִי אֶת
 הָעוֹלָם, אֲנִי בְּרֵאתִי אֶת הַשֶּׁמֶשׁ.
 [אָמַר לוֹ אַבְרָהָם: אִם כֵּן,] אִז תִּזִּז
 אוֹתָהּ, טָפָה תִזִּז אוֹתָהּ. [אָמַר
 נִמְרֹד:] מָה, כְּזֶה חֲצַפְּן?! [אֲנִי
 אֶפְיִלְנוּ לְכַבֵּשׁן הָאֵשׁ! אָמַר
 אַבְרָהָם:] אֲנִי אֶקְפֵּץ לְכַבֵּשׁן
 הָאֵשׁ. קֶפֶץ לְכַבֵּשׁן הָאֵשׁ, וְהָאֵשׁ

מראי מקומות והערות

בעוד 14 שנה, אז יהיה יהיה שנת חמה.

קלד, פּעמױם בגמרא. יונתן בן עזיאל אז הוא היה מה"בינונים", רש"י אומר שהוא היה הקטן שבהם, מה הפרוש "הכי קטן"? — הכי קטן מהבינונים הוא היה... אז יונתן בן עזיאל — הוא כלו אש, אש בוערת עליו, כל עוף הפורח מעליו היה נשרף.

בְּשָׂנוּסֵעִים לְרַבִּי שְׁמַעוֹן, אִז הַכֵּל מְקַף בְּאֵשׁ!
ההר מקף באש! כי רבי שמעון הוא היה כל הזמן מקף באש. רבי חייא רצה להגיע, רבי חייא, אז הוא הגיע לאדרא, האדרא היתה בין צפת למרון יש את ה"אדרא", היתית שם פעם אחת, באדרא. יש שם את ה"אדרא" שהיתה יורדת אש מהשמים, היה כמו חומה, אז רבי חייא לא יכל להכנס. אז רבי שמעון אמר לרבי אלעזר: לך תביא אותו. [אמר

רבי אלעזר:] מה, אני אעבור בתוך האש? אני יודע שאנחנו מקפים באש, אבל לעבר "בתוך" האש?! [אמר לו אביו רבי שמעון בר יוחאי:] אני שומר עליך. אז הוא עבר בתוך האש והוא הביא את רבי חייא פנימה, ואז הוא נכנס לתוך המערה של רבי שמעון — רבי חייא.

אִז רַבִּי חֵיִיא הִזָּה שְׂיִכּוּל לְהַחֲיוֹת מֵתִים, שְׂמִי שְׁבֹא לְמַעְרָה שְׁלוֹ יִכּוּל לְהַחֲיוֹת מֵתִים. אִז עֲכָשׂוּ בְּבְרִית אֶפְשָׁר לְרַבֵּא חוֹלִים, אֶפְשָׁר לְפַעַל שְׂדוּכִים, אֶפְשָׁר לְפַקֵּד עֲקָרוֹת. בְּבְרִית הַזֹּאת אֶפְשָׁר כְּכֹר כֻּלָּם לְהַפְקֵד, לְהַפְקֵד בְּבָנוֹת, בְּבָנִים. מִי שֵׁישׁ לֹו רַק בָּנִים הוּא רוֹצֵה בֵּת, מִי שֵׁישׁ לֹו רַק בָּנִים אִז אָדָם רוֹצֵה גַם בָּנוֹת יֵשׁ לֹו רַק בָּנִים, |³].

מוראי מקומות והערות

³ עשינו את הברית ב"סידנא עלי", בחוף הרצליה יש "סידנא עלי" שם היינו ב"סידנא עלי", היית פעם ב"סידנא עלי" בהרצליה? [מסגד] הנה, ושם היינו עושים מחנות, שם היה "מחנה", שם היינו באים מחיפה ומכל

המקומות, נכנסים לכל החדרים. יש שם איזה שייח', הערבים היו באים להתפלל אצל השייח' הנה, ואנחנו היינו רוקדים למעלה על הגג כל הלילה, "סידנא עלי", שם עשינו את הברית של הליל השלישי שלח, וקוראים למקום "סידנא

הש"ס, וגם את השבע דפים,
וגם חמשה פרקים ברמב"ם.

עכשיו מתחיל ה"סבוב"
החדש של

הרמב"ם, זה נקרא "סבוב
שני". אז אדם צריך לדעת
שדבר ראשון זה לדעת את כל
הרמב"ם בעל פה, הרמב"ם
מימד לילדים בגיל 3, כל
הרמב"ם זה נכתב לילדים בגיל
3, לדעת את הרמב"ם בעל פה,
כל יום חמשה פרקים, עכשיו
זה אחד עשרה וחצי יש לנו
שמונה שעות עד השקיעה,
אפשר ללמד שמונה פרקים
ברמב"ם בקלות, להתחיל ספר
המדע, זה הכל ספורים.

בגיל 13 כבר למדנו את ספר
המדע, קראנו את זה
לבד, הלכנו קנינו רמב"ם
והכל, מה שצריך לדעת.
החלטתי אני מתחיל ללמד
רמב"ם וזהו, בגיל 13, זה עלה
5 שקל כל כרך, ניצא כרך

צריכים לפתח ישיבות
בקיסריה, יש

קיסרין ויש קיסריה, רבי אבהו
זה קיסרין, קיסרין זה ליד
טבריה, כתוב בפסחים בפרק
שלישי שהוא שלח את הבן
לטבריה [ללמוד תורה, ובמקום
ללמוד תורה], הוא מבקר
חולים, מרפא חולים. אבל
שלחתי אותך ללמד תורה, לא
לבקר חולים. אז אדם צריך
לדעת שלמוד תורה זה כנגד
הכל, אז רבי אבהו היה גר
בקיסרין, זה ליד טבריה, ושמה
הוא (- בנו) היה עושה חסדים. אז
אמר לו [ר' אבהו אביו] אני לא
צריך שתעשה חסדים, אני צריך
רק שתלמד תורה.

כי אדם צריך לדעת שברסלב
זה רק ללמד תורה,
לדעת ללמד גמרא, לדעת לגמור
את הש"ס, כל שנה לגמור את
הש"ס הרבי'א אמר, עם השלחן
ערוך, עם הרמב"ם, עם הכל כי
זה דבר פשוט מאד, כי בשמונה
שעות אפשר לגמור גם את

מראי מקומות והערות

עלי, ושמה זכינו לעשות את הברית...

משה חמש פעמים הזיז את השמש, חמש פעמים: פעם אחת במלחמת צמלק — "ויהי ידיו אמונה עד בא השמש" (שמות יז, יב), [במלחמות] סיחון ועוג זה שלש פעמים, ובמתן תורה השמש עמדה 72 שעות — שלשה יממות, 24, 24, ואחרי זה ביום האחרון שלו, הוא ביום האחרון הוא כתב עוד 13 ספרי תורה — 12 ספרי תורה לכל שבט ועוד ספר תורה שהיה מנח בארון, בארון הברית ליד הלוחות, 13 ספרי תורה ביום אחד הוא כתב, השמש נעמדה. אז הצדיק הוא יכול להעמיד את השמש,

חדש] פעם בחדש בחדשים, אבל הייתי צריך שעורים פרטיים בשביל זה, רמב"ם פרנקל זה הרמב"ם הראשון שקניתי, הראשון הראשון, זה היה בשנת 13 — תשי"א.

אז דברנו על זה שהצדיק יכול להזיז את השמש כל רגע, הצדיק מזיז את השמש, מזיז את הירח, מזיז את הכוכבים, הצדיק יכול הכל להזיז בשניה. הגמרא אומרת גם בסכה דף כח עמוד א', וגם בכבא בתרא קלד, ששלישים תלמידים [של הלל] מזיזים את השמש, שלישים תלמידים כמו משה רבנו, משה רבנו ודאי הזיז את השמש,

הצדיק יכול להעמיד את השמש, להעמיד את הירח, להחיות מתים...

אז זה הענין של הברית מילה, שאליהו הנביא מבקש מהקדוש ברוך הוא — "מה לך פה אליהו", הוא הלך ארבעים יום וארבעים לילה, הוא לא אכל והוא לא שתה, עכשיו [אומר לו המלאך]: "תאכל עוד קצת", עם אביסל, עם, עם, דוא האסט נישט געגעסין גארנישט, עפעס אתה חיב לאכל. מה יעזר לו עוד בים? עוד בים?! הוא הולך עכשיו ארבעים יום וארבעים לילה?! — כדי שתזכר שאתה לא משה רבנו, אתה עוד צריך לאכל... משה רבנו כבר לא היה צריך לאכל בכלל, אחרי ארבעים יום וארבעים לילה הוא כבר לא צריך לאכל, התורה אומרת: "ויואל משה" (שמות ב, כא), לא כתוב שהוא [אכל כפי שביקש יתרו] "ויואל משה לשבת", לא כתוב שהוא אכל אצלו, כלומר; שכשהוא הגיע ליתרו [שנים

קודם עליתו להר סיני] הוא כבר לא אכל, לא כתוב "ויואל אצלו" [אלא]; "ויואל משה", רק "ויואל", לא... הוא לא נגע באכל, הוא היה אצל יתרו... אם הוא ברח [ממצרים לכוש] בגיל 20 אז הוא הגיע לשם בגיל 60, אז עשר שנים הוא היה בבור אצל יתרו, אז חמשים שנה הוא לא נגע באכל, כתוב "ויואל משה לשבת" לא כתוב "ויואל". אז משה רבנו בחיים לא אכל, מהיום שהוא נולד הוא לא אכל אף פעם, הוא לא ידע מה זה אכל.

אליהו הנביא לא אכל ארבעים יום וארבעים לילה, אז ה' אומר לו: "מה לך פה אליהו", מה לך פה — זה: מה, אתה רוצה את הפה של משה רבנו — [שנאמר בו (במדבר יב, ח):] "פה אל פה אדבר בו ומראה ולא בחידת ותמנת ה' ביט"? — אתה חיב ללכת לבריתות! מה שאליהו נמצא בכל ברית זה התקון על מה שהוא אמר "כי עזבו בריתך

בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת מִזְבַּח־הַיָּד הָרָסוּ
וְאֶת נְבִיאָיָךְ הָרְגוּ בְּחָרֹב" (מְלָכִים)
א' יט, ט, אַז ה' אָמַר לוֹ: מָה אַתָּה
אוֹמֵר "עֲזֹבוּ אֶת בְּרִיתְךָ? אִז
אַתָּה תִּלְךָ לְכָל בְּרִית אַתָּה תִּלְךָ.
אַבְל מָה זֶה שֶׁהוּא הוֹלֵךְ לְכָל
בְּרִית? לְקַבֵּל אֶת הַפֶּה שֶׁל מֹשֶׁה.
רַבְּנוּ, בְּבְרִית כָּל אֶחָד מִקַּבֵּל אֶת
הַפֶּה שֶׁל מֹשֶׁה רַבְּנוּ, עַל יְדֵי
הַתִּינוּק.

בִּי מֹשֶׁה רַבְּנוּ הָיָה תָּמִיד
"תִּינוּק" — "כְּגֹמֵל עָלַי
אִמּוֹ כְּגֹמֵל עָלַי נִפְשִׁי" (תְּהִלִּים קלא,
ב). מֹשֶׁה רַבְּנוּ — בְּחַיִּים הוּא לֹא
הַתַּבְּגֵּר, בְּחַיִּים הוּא לֹא גָדַל,
בְּחַיִּים הוּא לֹא... כְּתוּב [לְגַבִּי
שְׂמוּאֵל הַנְּבִיא:] "וּמַעֲיֵל קִטָּן
תַּעֲשֶׂה לוֹ אִמּוֹ" (שְׂמוּאֵל א' ב, ט) —
שֶׁהוּא הֵלֶךְ תָּמִיד אֶת אוֹתוֹ
מַעֲיֵל, "אַל הַנְּעַר הַזֶּה
הַתַּפְּלָלְתִּי" (שְׂמוּאֵל א' א, כד), אוֹמֵר
הַזֶּהר חָדַשׁ, הַזֶּהר לְבַר מִצְוֶה
אוֹמֵר, מָה הַפְּרוּשׁ? [שַׁחֲנָה אִמּוֹ
אִמְרָה:] אֲנִי מִתַּפְּלָלֶת שֶׁהוּא
תָּמִיד יֵהְיֶה "נְעַר", שֶׁהוּא לֹא
יִתְבַּגֵּר, שֶׁתָּמִיד הוּא יֵהְיֶה יָלֵד.
כִּי כִשְׁהֵיִלֵד מִתְבַּגֵּר הוּא מִקַּבֵּל

יֵצֵר הָרַע, בְּגִיל 13 מִקַּבְּלִים אֶת
הַיֵּצֵר הָרַע, אֲנִי מִבְּקִשְׁתּ: "רַבְּנוּ
שֶׁל עוֹלָם, אַל הַנְּעַר הַזֶּה" —
שֶׁתָּמִיד הוּא יֵהְיֶה נְעַר, כִּי כַּמָּה
שָׂאָדָם מִתְבַּגֵּר יוֹתֵר הַיֵּצֵר הָרַע
מִתְגַּדֵּל יוֹתֵר, אִז אֲנִי מִבְּקִשְׁת
בְּקִשָּׁה, אֲנִי מִבְּקִשְׁת רַק בְּקִשָּׁה
אַחַת: "אַל הַנְּעַר הַזֶּה
הַתַּפְּלָלְתִּי" — שֶׁלֹּא יֵהְיֶה לוֹ
שׁוּם יֵצֵר הָרַע, שֶׁלֹּא יִגִּיעַ לוֹ יֵצֵר
הָרַע, "אַל הַנְּעַר הַזֶּה
הַתַּפְּלָלְתִּי" — שִׁיְהִי תָּמִיד
בְּבַחֲיִנַת "נְעַר". הַעֲבוּדָה שֶׁל
הָאָדָם זֶה: "כְּגֹמֵל עָלַי אִמּוֹ
כְּגֹמֵל עָלַי נִפְשִׁי".

וְאֵת זֶה מִקַּבְּלִים בְּבְרִית,
בְּבְרִית אָדָם רוּאָה אֶת
הַתִּינוּק, אִז הוּא (- הַרְבֵּי תַנְמוּל) לֹא
בְּכָה בְּכָלֵל. לָמָּה הוּא לֹא בְּכָה
בְּכָלֵל. לָמָּה הוּא לֹא בְּכָה
הַתִּינוּק שֶׁלְךָ? לֹא בְּכָה כְּלוּם,
חֲשַׁבְתִּי שִׁיבְכָה קִצְת, הַכְּנוּ
תְּפִלוֹת, הַדְּפִסְתָּ אֶת הַתְּפִלוֹת,
הוּא הַדְּפִיס, שְׁלוּם הַדְּפִיס
תְּפִלוֹת שֶׁהַתִּינוּק יבְכָה, הוּא לֹא
בוֹכָה, הוּא לֹא רוּצָה לְבַכּוֹת,
הוּא נִגְדַּד בְּכִי, הוּא עֹשֶׂה הַפְּגָנָה

נַגְד בְּכִי, הוּא לֹא בְּכָה כְּלוּם, אֲפֵלוּ דְמַעָּה אַחַת הוּא לֹא הוֹרִיד, לֹא יוֹדֵעַ לְמָה, אֲנִי לֹא יוֹדֵעַ מָה עָשִׂיתִי לוֹ, לְמָה כְּכָה הוּא כְּעַס עָלַי...

אִז תְּתִינּוּק לֹא בְּכָה כְּלוּם, פִּי אֲצֵלוּ [הֵבְרִית] זֶה תְּתַעֲנוּג הַכִּי גְדוֹל, זֶה "וּמִבְּטָן לְשִׁמָּה הִמָּה נְמוּלִים" — הֵם מְחַכִּים כְּכָר, כְּשֶׁהוּא בְּבִטָּן הוּא כְּכָר

נמול, הערלה זה בכלל לא שיך אליו, זה חלק מיתר בגוף, אצל הגוי זה שיך, אצל היהודי זה לא שיך, אז "ומבטן" — מתוך הבטן הוא כבר נקרא נמול, כי הערלה זה לא חלק ממנו, זה סתם, זה אחרי חטא עץ הדעת, אם לא חטא עץ הדעת אז לא היה דבר כזה בכלל. אז כל הערלה לא שיך בכלל לתינוק, אז "מבטן לשמן המה נמולים" — כלומר שכבר בבטן הוא כבר נמול. כבר בבטן הוא נקרא נמול.

וזה מה שאלהו הנביא רצה, כל מה שאלהו הנביא רצה — הוא רצה את הפה של משה רבנו, "מה לך פה אלהו" — פה זה פה, פה של משה — "פה אל פה אדבר בו ומראה ולא בחידת ותמנת ה' יביט". כל זה מביא "יד המלך", הוא אומר שאלהו הנביא בקש... אלהו הנביא רצה את הפה של משה רבנו, הוא אמר "רבנו של עולם, זכני... אני רוצה להכנס למערה".

נקרא את ה"יד המלך". אז אלהו הנביא בקש את הפה של משה, הוא אמר: אני עכשיו נכנס למערה, למערה שנכנס בה משה — נקרת הצור, קוראים לזה "נקרת הצור", אז זה המערה שרק משה ואלהו זכו להכנס לתוכה, שם מתגלה האור הגנוז, כי בכל ברית מתגלה האור הגנוז, בכל ברית, אז עכשיו שמתגלה האור הגנוז אלהו הנביא מבקש את הפה של משה, זה "פה אל פה אדבר בו ומראה ולא בחידת ותמנת ה' יביט", וזה דבר פלא שאין אדם יכול לביטל, כמו שאומר הרמב"ם ביסוד השביעי, [הקדמה לפרק חלק, השלש עשרה עקרים זה פרק חלק, הרמב"ם אומר שאפשר לכתב מאה גליונות רק על היסוד השביעי — מה זה "צדיק", מאה גליונות — מאה פוליו, לכתב רק מה זה "צדיק".

אז מסביר ה"יד המלך" שמשה נשאר שכל לבד, התבטלו כל החושים, וכל החושים

אֶלָּא אַרְבָּעִים יוֹם אֵין שׁוּם עֶרְךָ
 וְדַמְיוֹן, אֶפְלוּ אִם הוּא יִצּוּם
 מְלִיאָרְד שְׁנַיִם הוּא לֹא יְכוּל
 לְהַגִּיעַ לְדַרְגָּה שֶׁל מֹשֶׁה, אֶפְלוּ
 אִם הוּא יִצּוּם מְלִיאָרְד צוּמוֹת
 — מְלִיאָרְד פַּעַם אַרְבָּעִים יוֹם
 וְאַרְבָּעִים לַיְלָה, אֲבָל לֹא לְאִלְיָהוּ
 אֵין לוֹ שׁוּם שְׂיִכוּת לְמַדְרָגָה שֶׁל
 מֹשֶׁה.

כָּל מֵה שְׂאֵלְיָהוּ בִקְשׁ שֶׁהוּא
 הִגִּיעַ לְמַעְרָה זֶה שֶׁהוּא
 יִגִּיעַ לְדַרְגָּה שֶׁל מֹשֶׁה שְׁלֹא
 הִסִּיחַ דַּעַת מֵה', שְׂאֵלְיָהוּ אֵין לוֹ
 שׁוּם דְּמְיוֹן כָּלֵל לְנִבּוּאֵת מֹשֶׁה
 רַבְּנוּ עָלְיוֹ הַשְּׁלוֹם — "וַיְהִי שֵׁם
 עִם ה' אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים
 לַיְלָה] לְחַם לֹא אָכַל וּמַיִם לֹא
 שָׁתָה" (שְׁמוֹת ל"ד, כח) — שֶׁהוּא
 בְּכֻלָּל לֹא הָיָה צָרִיךְ, וְלִכְּן
 הִמְלִאָךְ אָמַר: תֹּאכַל, אֶתָּה עוֹד
 צָרִיךְ, אֶתָּה עוֹד זְקוּק לְאֹכֵל, לֹא
 שְׂאֵתָה בְּאַמַּת צָרִיךְ אֶת הָאֹכֵלָה
 הַזֹּאת בְּשִׁבְלֵי אַרְבָּעִים יוֹם, אֶלָּא
 הוּא רָמַז לוֹ אֶתָּה עֲדִין זְקוּק
 לְאֹכֵל, עוֹד לֹא יִצְאָתָּ מִהִבְחִינָה
 שְׂאֵתָה לֹא צָרִיךְ לְאֹכֵל
 בְּכֻלָּל. מֹשֶׁה הִגִּיעַ לְמַדְרָגָה

הַגּוֹפְנַיִם הַתְּבֻטְלוּ לְגַמְרֵי, הוּא
 נִשְׁאָר שְׁכָל לְבַד, מַחְשְׁבָה זְכָה
 נִקְיָה טְהוֹרָה בְּקִדְשָׁה וּבְטָהֳרָה.
 אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה
 הוּא לֹא מְסִיחַ דַּעַת מֵה', הוּא
 רוֹאֶה אֶת ה', הוּא לֹא אוֹכֵל וְלֹא
 שׁוֹתֶה — רַק רוֹאֶה אֶת ה', בְּלִי
 שׁוּם הַפֶּסֶק אֶפְלוּ לְרַגַע אֶחָד,
 שְׂאֵין שׁוּם יְלוּד אֲשֶׁה לֹא יְכוּל
 לְהַגִּיעַ לְכַזּוֹ מַדְרָגָה שְׂאֵרְבָּעִים
 יוֹם לֹא לְהִסִּיחַ דַּעַת, אֶפְלוּ דְקָה
 אַחַת [אֵי אֶפְשָׁר שֶׁ] לֹא לְהִסִּיחַ
 דַּעַת, דְקָה אַחַת לְחֹשֶׁב עַל ה'
 בְּלִי לְהִסִּיחַ דַּעַת, שׁוּם יְלוּד
 אֲשֶׁה לֹא יְכוּל לְהַגִּיעַ [לְדַרְגָּה
 כְּזוֹ]. "וְלֹא קָם נְבִיא עוֹד
 בְּיִשְׂרָאֵל כְּמֹשֶׁה" (דְּבָרִים ל"ד, י).

וְזֶה מֵה שְׂאֵלְיָהוּ מִבְּקֶשׁ: מֵה
 לָךְ פֶּה אֵלְיָהוּ? הוּא אָמַר:
 אֲנִי רוֹצֶה לְהִיּוֹת כְּמוֹ מֹשֶׁה
 רַבְּנוּ, אִף שְׂאֵלְיָהוּ גַם לֹא אָכַל
 אַרְבָּעִים יוֹם, אַזּ רוֹאִים
 שְׂאֶפְשָׁר, יֵשׁ כְּזוֹ מְצִיאוֹת שְׁלֹא
 אוֹכְלִים אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים
 לַיְלָה, יֵשׁ כְּזוֹ מְצִיאוֹת, אֵלְיָהוּ
 גַם כֵּן לֹא אָכַל וְלֹא שָׁתָה
 אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה,

שְׁהוּא לֹא צָרִיךְ שׁוּם אֶכֶל
בְּעוֹלָם.

כַּח לְאַרְבָּעִים יוֹם, אֲבָל אֶת הַכֶּחַ
הוּא קִבֵּל מֵהָאֲכִילָה.

מַה שְׂאִין בֶּן מֹשֶׁה רִבְּנוּ
שֶׁהִשְׁתַּחֲרַר מִכָּל צָרָכֵי
הַגּוֹף, וְלִהְשַׁתַּחֲרַר מִכָּל צָרָכֵי
הַגּוֹף זֶה לְקַחַת גּוֹי מִקְרֹב גּוֹי —
שְׁלֹא הָיָה לוֹ שׁוּם גּוֹף בְּכֻלּוֹ, מַה
שְׂאִין בֶּן בְּאִלְיָהוּ כְּתוּב "וַיִּלְךְ
בְּכַח הָאֲכִילָה" (מְלָכִים א' יט, ח) —
שֶׁהָאֲכִילָה עֲזָרָה לוֹ, וְלִכֵּן כְּתוּב
"וַיִּלְךְ בְּכַח הָאֲכִילָה", אֲבָל אֲצֵל
מֹשֶׁה כְּתוּב שְׁלֹא הָיָה לוֹ שׁוּם
שְׂיִכוּת לְאֲכִילָה, לֹא שֶׁהָיָה לוֹ
מִזֶּה אֵיזָה כַּח אוֹ אֵיזָה מִשְׁהוּ,
אִם הוּא אֶכֶל מִשְׁהוּ זֶה בְּשִׁבִיל
הַסּוּדוֹת, לְהִרְאוֹת שֶׁהוּא אוֹכֵל,
כְּמוֹ הַמְּלָאכִים שֶׁאָכְלוּ אֲצֵל
אֲבָרָהֶם אֲבִינוּ — שִׁירָאָה שֶׁהֵם
אוֹכְלִים, אִזּוֹ אִם הוּא [— מִשְׁהוּ]
הָיָה אוֹכֵל זֶה רַק כְּדֵי שִׁירָאָה
שֶׁהוּא אוֹכֵל. [אֲךָ בְּאִלְיָהוּ כְּתִיב:]
"וַיִּלְךְ בְּכַח הָאֲכִילָה הִיא
אֲרַבְּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה"
— הֵם אוֹתָם הַיָּמִים, הוּא הָיָה
צָרִיךְ אֶת הַכֶּחַ שֶׁל הָאֲכִילָה, בְּלִי
זֶה הוּא לֹא הָיָה יָכוֹל לְלַכֵּת,
וּנְעִשָׂה לוֹ גַּם וְהָאֲכִילָה נִתְּנָה לוֹ

אֵת זֶה מִסְבִּיר ה"י דְּהַמְּלִיךְ",
אֵת הַכֶּחַ הוּא קִבֵּל
מֵהָאֲכִילָה. אֲצֵל מֹשֶׁה רִבְּנוּ לֹא
הָיָה שׁוּם אֲכִילָה, וְלִכֵּן [בְּאִלְיָהוּ
כְּתִיב:] "וַיִּלְךְ בְּכַח הָאֲכִילָה
הִיא אֲרַבְּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים
לַיְלָה", אֲבָל אֲצֵל מֹשֶׁה רִבְּנוּ
הָיָה בְּדִיוק הַהֲפֵךְ הַגְּמוּר, מֹשֶׁה
הָיָה הֲפֵךְ הַגְּמוּר מֵאִלְיָהוּ, כְּתוּב
בְּיוֹמָא דְּף ד עֲמוּד ב', שְׁטָרַם
עֲלוֹתוֹ לְהֵר נִכְנַס אֶל הָעֲנָן לְמַרְק
אֲכִילָה, שֶׁם כְּתוּב בְּיוֹמָא ד
עֲמוּד ב' שְׁכָל מַה שֶׁהוּא הָיָה
שֵׁשׁ יָמִים בְּתוֹךְ הָעֲנָן זֶה כְּדֵי
שְׁלֹא יְהִיָּה לוֹ שׁוּם שְׂיִכוּת
לְאֲכִילָה, שְׁלֹא הָאֲכִילָה תִּתֵּן לוֹ
כַּח, אֲצֵל אִלְיָהוּ הָאֲכִילָה —
הָיָה לוֹ גַּם וְהָיָה לוֹ כַּח לְאַרְבָּעִים
יוֹם, אֲבָל; הָאֲכִילָה נִתְּנָה לוֹ
כַּח, אֲצֵל מֹשֶׁה לֹא הָיָה שׁוּם
שְׂיִכוּת לְאֲכִילָה, לִכֵּן כְּתוּב שֵׁשׁ
יָמִים [נִכְנַס לְעֲנָן] כְּדֵי לְמַרְק
אֲכִילָה שְׁבִמְעִיו, וּבִזְזָה עָלָה
וּנְתַעֲלָה עַל כָּל הָאָדָם אֲשֶׁר עַל
פְּנֵי הָאָדָמָה.

עזבו אותו אמרו הוא פחדן הוא לא מעז להתחיל מלחמה, אז דואג אמר לו עוד דקה אתה מחכה, אתה תישאר לבר, כי כולם עזבו אותו, נשאר איתו רק מניין, אתה נשארת, אני זוכר אז בדקה לשתים עשרה הוא כבר לא יכל לחכות, הוא הקריב את העולה, היה לו שעון שוויצרי 2023, שעון אלקטרוני כזה 11 חמישית ותשע הוא הקריב את העולה שתיים עשרה אפס אפס בדיוק שמואל מגיע, כי הצדיק מגיע בדיוק, הצדיק זה על השניה, לא דקה לפני, אז שמואל אמר לו מה עשית, אם היית מחכה עוד דקה היית זוכה למלכות עולם לדורי דורות כי הצדיק רוצה לתת לכל את מלכות עולם.

זה הניסיון הראשון, אח"כ הניסיון השני היה להרוג תינוקות, אז על זה הוא אמר זה אני לא מוכן להרוג תינוק מי אומר דבר כזה? אני לא מוכן להרוג תינוקות, אבל אח"כ התינוקות האלה בשואה

וְזֶה הַכַּח שֶׁל הַבְּרִית, שֶׁבְּבְרִית מִתְחִילִים לַחֲתוֹךְ אֶת הָעֶרְלָה, לַחֲתוֹךְ אֶת הַגּוֹף, לְצֵאת מֵהַגּוֹף לְגַמְרֵי לְגַמְרֵי. לֹא אֲכִילָהּ, לֹא שְׁתִּיהָ, וְלֹא שׁוֹם דְּבָר.

שיעורי שבת קודש פרשת אמור

בן שנה שאול במלכו כל הפרשה מדברת על שאול המלך אמור אל הכהנים שאול המלך הוא כתב את הפרשה הזאת כי משה רבנו שאל איך יכול להיות שהמלך הראשון ימות בחרב זה חילול ה' נורא כי שאול היה הכי צדיק (מגלה עמוקות אופן רמ"א מובא בהמשך הגליון) יותר מאדם הראשון, יותר מכל הצדיקים משכמו ומעלה (סוטה י' עיין דוגמא של מעלה הוא היה מעין אלוקים) אבל הוא לא התבטל לצדיק, הוא לא התבטל לשמואל היו לו שני ניסיונות שהוא לא עמד בהם, בפעם הראשונה זה שהיה מלחמה אז הגיעו מכל הארץ, מהגליל, מהדרום, מאולגה גם הגיעו אבל כולם חזרו, כולם

הנאצים לקחו ילדים בני שש נתנו להם לירות בגופות של יהודים להתאמן על הגופות אז עשו בדיקה ש"פ יביא לנו מבחנות, נפ נעשה די.אן.איי אז יראו שכל הנאצים זה עמלק, אז הוא לא רצה להרוג אותם, אז הוא הרג את הכהנים בנוב וזה דבר שאין לו שום כפרה, כל מה שאנחנו סובלים עד היום, כל השואה, ושעד היום זורקים אותנו לאס.אס זה בגלל העוון הזה של נוב ובגלל מכירת יוסף, כי יוסף דיבר לשון הרע על האחים, אבל התיקון לזה זה היה בנימין שקיבל מכות ושתק להן, האבן שלו זה יש שפה, זה יש לו פה ושותק, שהוא לא גילה כלום, שהביאו לו מכות וגם בקריעת ים סוף זה פעמיים, גם שם זרקו עליהם סלעים של שלוש טון כי בנימין נכנסו לים ראשונים אז יהודה זרקו עליהם סלעים זה לפי לפי ר' מאיר.

היום זה ההילולא של ר' מאיר בעל הנס, כולם יסעו לר' מאיר, אבל באמת זה לא כתוב בשום מקום, שזה ההילולא שלו, שהיו נוסעים למירוץ לא היה מרצדס, היו נוסעים בחמורים, אז היו עוצרים אבל ר' מאיר, אבל אין מקור שזה ההילולא שלו כתוב בירושלמי כלאיים פ"ט וכתובות פרק י"ב שר' מאיר היה בעסיא זה בטורקיה שהוא נפטר אז שאלו אותו איפה לקבור אותו אז הוא אמר שישומו אותו עם הארון על היום אז שמו אותו וראו עמודא דנורא מהספינה הלכה מלבד עד חיפה זה 1000 ק"מ היא הלכה לבד ובחיפה גם שמו אותו על הגמל והוא הלך לבד עד שהגיע לטבריה ושם הוא קבור בעמידה כדי שכשיבוא משיח הוא ירוץ מיד לקבל פני משיח שיבוא במהרה בימינו אמן.

והתקדשתם

אשה זה לא לתאווה

כזה בעולם, לא העזו וגם אצל החילונים לא העזו וגם אצל הגויים לא העזו, לפני שבעים שנה הייתי ילד בן ארבע עשרה ולא העזו.

אדם צריך לדעת שלא נוגעים בה זה קודש קדשים, מה אמרה חנה? עלץ לבי בה', עלץ זה תיקון הצלע ואחרי זה היא אמרה רחב פי כלומר שהיא הייתה קדושה וטהורה וכל מעשיה דיבוריה ומחשבותיה היו לשם שמיים באמת, וככה כל אשה ואשה והיא גם תיקנה את חטא רחב שהייתה בתחילה מופקרת, אבל היום חס ושלום הנשים הופכים אותן לפח אשפה ורק מקור לתאווה, רחב מסכנה מגיל עשר עד חמישים זה ארבעים שנה, ארבעים שנה היא רק הייתה מופקרת ועכשיו היא צריכה לתקן את זה, על כל פעם צריכים לבוא בגלגול, על כל פעם, חוץ מאלה

דבר ראשון הרב'ה אמר תבואו אלי עם טליתות, אני רוצה דבר ראשון שתבואו עם טליתות כלומר נשואים, השמש של רבינו היה ר' שמעון והוא קבור בצפת והוא גם היה השמש שלו בשמיים, הרב'ה התחתן בגיל שלוש עשרה והוא דיבר עם ר' שמעון נגד תאווה, הוא ראה שכל הבחורים פגומים וכל הבחורים חושבים שאשה זה בשביל תאווה.

אשה זה לא בשביל תאווה, אשה זה לא שק חבטות וזה לא חתול, אשה זה לא בשביל תאווה, אדם צריך לברוח מזה כמו שבורחים מאש, ממש לברוח מכל זה, חס ושלום ובשום אופן לא לעשות עבירות בחור צריך לדעת שחתונה זה קודש קדשים, אני גדלתי בבני עקיבא ולא היה דבר כזה לגעת באשה, לא היה דבר

שנוסעים לאומן כי אם באים לאומן רבינו יכול לתקן את כל הגלגולים ואת כל הדברים האסורות ואת כל החטאים בעולם בתנאי שהיום מפסיקים.

היום זה היארציית של הרב'ה מקוצק, הקוצקר אמר שה' מוכן למחול על כל עבירה בעולם רק תפסיק, אתה אומר היום אני מפסיק, מפסיק לעשן ומפסיק להחזיק אייפון, מפסיק לגעת

שיאמר לה הרב אמר שמהיום לא נוגעים אחד בשני, אפשר להגיד בשם הרב יכול להיות שיבואו מהפרקליטות ויבואו מהמשטרה ויגידו זה נקרא הדרה, אתה לא נוגע בה אז אתה מדיר אותה אבל הם לא מבינים שזה קודש קדשים ואסור לגעת, איזה חוקרת התוודתה לפני ואמרה לי אני לא ידעתי שזה אסור. (שעור מתשפ"ב).

הַפְּרָשָׁה

בְּמִשְׁנַת טוֹרֵינוּ הַרֵב

אמונה וביטחון

"וְכִי תֹאמְרוּ מַה נֹּאכַל בַּשָּׁנָה הַשְּׁבִיעִת הֵן לֹא נִזְרַע וְלֹא נֶאֱסַף אֶת תְּבוּאֹתֵינוּ" (ויקרא כה, ט).

שְׁזֵה הָכִי גְבוּהַ מִכָּל הַדְּבָרִים, **"וְכִי תֹאמְרוּ מַה נֹּאכַל"** מַה נִּשְׁתָּה, תִּתְחִילוּ לִבְכוֹת כְּמוֹ תִינּוֹקוֹת, כְּמוֹ תִינּוֹק בֶּן שָׁנָה. **"וְכִי תֹאמְרוּ"**, זֶה הַפְּסוֹק הָכִי גְבוּהַ.

מַה זֶה **"וְכִי תֹאמְרוּ"**? אֹמֵר ר'

אֲלֵיהָ לְאַפְיָאן, זָכַר צְדִיק וְקִדּוּשׁ לְבָרְכָהּ, כָּלֵם נוֹסְעִים עֲכָשְׁיוֹ לְצִיּוֹן שְׁלוֹ, הוּא נִפְטָר בְּכִי אֲלוּל. **"וְכִי תֹאמְרוּ"**, אִז תִּפְסִידוּ הַכֹּל! אִם אָדָם שׁוֹאֵל שְׁאֵלָה – הוּא מִפְסִיד אֶת הַכֹּל! כִּי ה' אֹמֵר לְשִׁמּוֹר שְׁמִיטָה. מַה אַתֶּם חוֹשְׁבִים שְׁתָּמוּתוֹ בְּרָעָב?! זֶה מַה שֶּׁהֵם קוֹלְטִים?! זֶה מַה

שְׁהַשְׁכַּל הַחֲתוּלִי שְׁלֵהֶם אוּ
הַשְׁכַּל הַקּוֹפִי שְׁלֵהֶם קוֹלֵט? !
צָרִיךְ לְהַשְׁתִּיל לָהֶם שְׁכָל! יֵשׁ
שְׁמִיטָה, אִזּוֹ לֹא נִזְרָע. מַה נֹּאכֵל?
מַה נִּשְׁתֶּה? נְמוֹת בְּרָעֵב?
הַתִּינוּקוֹת יָמוּתוּ? אִם כֵּן, זֶה
הַסִּבָּה שֶׁל הַחֲרָבָן!
כָּל מַה שְׂאָדָם לָמַד בְּמִשְׁךָ
שְׁמוֹנִים שָׁנָה, עוֹבֵר אֵלֶיךָ. וְכַמָּה
שְׂאוּמָרִים עַל הָאָדָם שֶׁהוּא רָשָׁע
יֹתֵר גָּדוֹל, זֶה עוֹשֶׂה לוֹ יוֹתֵר
טוֹבָה.

'בְּחֻקוֹתַי' כָּל הַקְּלָלוֹת נֶהְפְּכוֹת
לְבִרְכוֹת. הַבְּזִיוֹנוֹת,
זֶה חֲבוּק נִשּׁוּק יְחוּד. עַל יְדֵי
הַבְּזִיוֹנוֹת, אָדָם מֵתְחַבֵּר לַה'
וְנִמְחָלִים לוֹ כָּל הָעֲבֵרוֹת. וְהוּא
מְקַבֵּל אֶת כָּל הַתּוֹרָה שֶׁל מִי
שֶׁמְבַזֶּה אוֹתוֹ. אֶת כָּל מַה שֶׁהוּא
לָמַד שְׁמוֹנִים שָׁנָה, הוּא מַעְבִּיר
אֵלֶיךָ.

(אֶחָד) נִגַּשׁ לְרַב וְאָמַר שֵׁשׁ סֵפֶר
בְּשֵׁם "שְׁבִטִי יִשְׁרוּן"
שֶׁמְסַבֵּיר כָּל קְלָלָה אֵיךְ הִיא נֶהְפְּכֶת
לְבִרְכָה) הַקָּאמֵרְנֵעַר כּוֹתֵב אֶת
זֶה, אֲבָל הוּא רַק מְסַבֵּיר חֻלְקָה,
אֵיךְ זֶה "יַעֲלֵם", שֶׁהוּא יַעֲלִים אֶת

הַסִּבָּה שֶׁל הַחֲרָבָן!
כָּל מַה שְׂאָדָה - פֶּה נִמְצָא כָּל
הַסּוּדוֹת לְמָה יֵשׁ חֲרָבָן,
לְמָה אֵין לָנוּ בֵּית מִקְדָּשׁ. לְמָה?
מַה נֹּאכֵל עוֹד שְׁעָה? מַה נֹּאכֵל
עוֹד שְׁנֵיָה? מַה נֹּאכֵל עוֹד יוֹם?
מַה נֹּאכֵל מָחָר? אֶחָד אֲשֶׁתוֹ שְׂאֵלָה
אוֹתוֹ, מַה נֹּאכֵל מָחָר? יִשְׂרָאֵל הוּא
נִתֵּן לָהּ גֵּט, אֲבָל גַּם הַשְּׁנֵיָה
שְׂאֵלָה אֶת אוֹתוֹ שְׂאֵלָה, אִזּוֹ אֵי
אֶפְשָׁר לְגַרֵשׁ שְׁתֵּימִים. אֲבָל אִם בֵּן
אָדָם שׂוֹאֵל מַה נֹּאכֵל מָחָר? מַה
נֹּאכֵל בְּעוֹד שְׁעָה? מַה נֹּאכֵל
בְּעוֹד יוֹם? הוּא כֹּבֵר לֹא יְהוּדִי
בְּכֻלּוֹ! (אֲרִזִּי הַלְבֵּנוֹן רֵמַח)

הכל זה ברכות

עֲבֹשׂוּ פְּרִשֵׁת בְּחֻקוֹתַי, תִּכְלֶה
שָׁנָה וְקִלְלוֹתֶיהָ. פְּרִשֵׁת
בְּחֻקוֹתַי כָּל הַקְּלָלוֹת נֶהְפְּכוֹת
לְבִרְכוֹת! כִּי כָּל הַקְּלָלוֹת זֶה
בְּרִכּוֹת! כְּמוֹ שֶׁמְסַבֵּיר הַקּוֹמְרָנָא:

הקללות. זה בזה, בכי תבוא. שרבי יוסי שואל את רבי יהודה, מי יכול לעמוד בקללות כאלה? הם שלחו יונה לרבי שמעון, ושאלו אותו, מי יכול לעמוד בזה? הגיע אליו אליהו הנביא ואמר לו, עכשיו הייתי בבית דין של מעלה, ובדין שאלו את

השאלה הזאת בשמים. ואמרו שהכל זה רק ברכות. כמו הקלה, 'והשיבך ה' מצרים באניות' (דברים כח, סח), שהפונה שיקבשו את מצרים ברגע. (בקולות וברקים, בחוקותי).

חוספות ממורינו הרב שליט"א

אפשר על זה התפלל משה קודם מותו בעת ההיא, שהראה לו הקב"ה אוצר של וחונתי את אשר אחזן (שמות לג יט), וכמבואר במלת ואתחנן (עין תנחומא תשא סי' כ"ז), שאז הראה לו גם כן נשמתו של שואל שהיתה נשמתו מסטרא דבינה, בסוד שואל מרחובות וגו' (בראשית לו לו). וז"ש (שמואל א' ט ב) משכמו למעלה גבוה מכל העם, שהוא למעלה מן עולם הבנין. וז"ש שתורתו של שואל אין בו דופי (יומא כ"ב ע"ב), לפי שהוא בסוד עולם שכולו טוב (קידושין ל"ט ע"ב), ותמן אין שליטות הקליפות, כי עד צואר יגיע (ישעיה ח ח) ולא למעלה. וז"ש חמשה נבראו מעין דוגמא שלמעלה (סוטה י' ע"א), שהוא סוד איפה של אדם הראשון קודם שחטא. ולכן קרי ההוא, שהוא עלמא אתכסיא

מגלה עמוקות אופן רמא

רצה לתקן חטא שואל שהרג נוב עיר הכהנים. • סוד שואל מרחובות הנהר. • משכמו ומעלה גבוה מן העם. • תורת שואל אין בה דופי. • סוד ה' נבראו מעין דוגמא שלמעלה. • שואל באחת ועלתה וכו'. • נ"א, "נוב" אחימלך. • חטא של נוב עמד עד שבא סנחרב, בסוד עוד היום בנוב וגו'.

איתא במדרש רבה פרשת אמור (ויק"ר פכ"ו ז') הראה הקב"ה, למשה כל דור ודור מנהיגיו ושופטיו ומלכיו, והראה לו שואל שנפל בחרב (שמואל א' לא ד), אמר משה להקב"ה מלך ראשון של ישראל ידקר בחרב, והשיב לו הקב"ה לי אתה שואל, אמור אל הכהנים (ויקרא כא א). בחיבורא שביעא שלי אמרתי עשרה אופנים על זה המדרש, עיין שם רזין עילאין. והנה

זוה רואין אנו שלך ה' החסד, וכן בכאן אנו רואין חסד אל, מאחר שעושה אתה כמעשיך מדה כנגד מדה, שעבור חטא זה לא נשאר רק אחד. ואמר וכגבורתך, על ענין החטא של נוב שעומד עד שבא סנחריב אל ירושלים, כמ"ש עוד היום בנוב לעמוד (ישעיה י [לב]), והיה עומד ומקטרג מלכות בית דוד, ועל זה אמר וכגבורתך, שאז נראה גבורת ה', וסטרא דגבורה הוי מקטרג עליה דדוד, ועבור זה רצה משה ליכנס לארץ ישראל לתקן מדת מלכות בית דוד שנקראת ארץ. והשיב הקב"ה רב לך, כמו שהשיב הקב"ה למלאכים כשראו מיתתו של רבי עקיבא, שמחו בתורתו ונתעצבו במיתתו, ואמרו (תהלים קלט יז) לי מה יקרו רעיק אל (סנהדרין ל"ח ע"ב). וכן בכאן שמח בגדולתו שהראה לו כמ"ש את גדלך, ונתעצב במיתתו שאמר את ידך החזקה שנפל בחרב, וקרא על שאל גם כן מה יקרו רעיק אל, לכן אמר אשר מי א"ל דייקא, אשר יעשה כמעשיך שמלך ראשון של ישראל דיין אותו במדת הדין הקשה, כמ"ש וכגבורתך שהשיב הקב"ה למשה שתוק כך עלה במחשבה לפני כנ"ל (מנחות כ"ט ע"ב), כן בכאן השיב רב לך לידע דבר זה, ואל תוסף עוד דייקא, כי בפרשת אמור אל הכהנים השיב הקב"ה גם כן באותו עניין, לכן אמר

בסוד בינה תמן נשמת שאול, מזה הטעם שאול באחת ועלתה לו, ודוד בשתים ולא עלתה לו (יומא כ"ב ע"ב), לפי ששאול הוא מה' עילאה, ואתמר תמן לא יגורך רע (תהלים ה' [ה]). לכן ההוא, קרי ביה ההיא, שמן ה' עילאה היתה נשמתו. ועל זה התפלל משה כמו שהתפלל שם מלך ראשון בישראל ידקר בחרב, לכן אמר אתה החלות, ההתחלה שהראת לי בספר של אדם הראשון, והראת לי את גדלך זה שאול שהיתה גדולה קומתו מדוגמת קומה של אדם הראשון, את ידך החזקה שפגעה בו ידך החזקה מדת הדין הקשה שהוא נופל בחרב, וזה יהיה חלול השם כנגד כל האומות. וז"ש אשר מי אל בשמים וגומר, שצריך לקדש השם להראות גבורותיו לפני האומות העולם, לכן אעברה נא בה"י יתירה, על נשמתו של שאול שרצה לתקן אותו שלא יחטא בהריגת נוב 'אחימלך (שמואל א' כב טז), נוטרייקון של נ"א, הריגה זו גרמה אחר כך שנהרגו כל מלכות בית דוד. ולא נשאר שם רק יואש, שהוא מדה כנגד מדה כמו שבשביל דוד שהרג שאול נוב, לא נשאר רק אביתר (שמואל א' כב כ), כן גם כן לא נשאר אצל מלכות דוד רק אחד, ועל זה אמר אשר יעשה כמעשיך שהוא מדה כנגד מדה. וז"ש (תהלים סב יג) כי אתה תשלם לאיש כמעשהו,

בכאן עוד בדבר הזה דייקא שהוא ספר של אדם הראשון, עלה ראש הפסגה והראה לו אור הגנוז מסוף העולם ועד סופו:

צעטיל קטן

מרבנו הרב רבי אלימלך מליזענסק זצוק"ל זיע"א

אלה הדברים אשר יעשה אותם האדם וחי בהם:

א. בכל עת ורגע שהוא פנוי מן התורה, ובפרט שהוא יושב בטל לבדו בחדר או שוכב על מטתו ואינו יכול לישן, והיה מהרהר במצות עשה זו של ונקדשתי בתוך בני ישראל, ונדמה בנפשו ויצויר במחשבתו כאילו אש גדול ונורא בוער לפניו עד לב השמים, והוא בשכיל קדושת השם ויתברך שובר את טבעו ומפיל את עצמו להאש על קידוש השם ויתברך, ומחשבה טובה הקדוש ברוד מצרפה למעשה, ונמצא שאינו שוכב ויושב בטל, רק מקיים מצות עשה דאורייתא.

ב. בפסוק ראשון של קריאת שמע וברכה ראשונה של שמונה עשרה יתרה בנזכר לעיל, ועוד יבין אם יענו אותו כל אומות העולם בכל עיניים קשים ויפשטו עורו מבשרו להקחיש חס ושלום ביהודו, יסבול כל היסורים ולא יודה להם חס ושלום, ויצויר בדעתו ומחשבתו כאלו עושין לו בנזכר לעיל, ובזה יצא ידי חיוב קריאת שמע ותפלה כדון.

ג. גם בשעת אכילה והיחוד הקדוש יבין בנזכר לעיל, ובשיתחיל להרגיש תענוג

גשמי יצויר במחשבתו בנזכר לעיל, ותיקף ומיד יאמר בפיו ובלבבו שיותר היה לו תענוג ושמחה בעשיית מצות עשה של ונקדשתי באופן הנזכר לעיל מהרגשת תענוג גשמי הזה שהוא מהצרת משכא דחנניא, וכפי יאמר. וראיה לדבר שיותר היה לו תענוג ושמחה בעשיית מצות עשה של ונקדשתי באופן הנזכר לעיל שאפילו היו חוטפין אותו רוצחים באמצע אכילה והיחוד הקדוש לעשות לו העינוים קשים הייתי משמח את עצמי על קידוש השם ויתברך יותר מתענוג גשמי הזה, אך יזהר שיהיה דובר אמת בלבבו ושהיה אז בשעת מעשה תקוע על לוח לבו בתוכיות ובפנימיות הלב באמת גמור, ולא ישמח את עצמו להיות כגונב דעת עליונה חס ושלום.

שבחי הר"ן יז

גם אמר שתענוג של הצדיק האמת, קשה עליו ענין זה. ולא די שאין לו שום תאוה כלל, כי אם אדרבא יש לו יסורין מזה ממש כמו יסורי התינוק בשעת מילה. כי ממש יסורין אלו יש להצדיק בשעת זיווג ויותר מזה. כי התינוק אין לו דעת, על כן אין היסורים שלו גדולים כל כך, אבל הצדיק שיש לו דעת יסוריו גדולים מהתינוק. וזה היה אצלו דבר פשוט ואמר שכל אדם יכול לזכות לבוא למדרגה זו. וכפי הנראה מדבריו היה שנקדשתו של עצמו גבה עוד יותר ויותר.

קדושת הצדדים

| מכירת הצדק |

יש דברים שאין לזה מחילה, אדם עשה נזק לכל הדורות אין לזה מחילה.

אדם עצר מישהו, שם מישהו בכלא, אין לזה מחילה, זה דברים שאין לזה מחילה, אפילו הוא אומר מוחל ומוחל ומוחל אבל בשמיים לא מוחלים. ה' ראה את הנזק שאדם עשה לכל הדורות אז בשמים לא מוחלים, מכירת יוסף זה דבר שלא נמחל, יביאו שעיר חטאת, אם אחרי תחיית המתים יהיה קרבנות יביאו גם אחרי תחיית המתים, אבל עד תחיית המתים ודאי יביאו שעיר לחטאת, שעיר לחטאת זה בא על מכירת יוסף, אי אפשר לכפר על זה אי אפשר....

עשרה הרוגי מלכות זה "אָנָּה אָנִי בָּא" (בראשית לו, ל), מה זה "אָנָּה אָנִי בָּא", ראשי תיבות "אל נקמות יהוה אל נקמות הופיע" (תהלים צד, א), ראוהו ראה שכבר זה סוף הדורות וגמרנו זה הכל אבוד, מה זה אָמוּתָה אדם הוא לא ראה את הבן שלו עשרים ושתים שנה, עכשיו אני יחיה, ברוך ה' בני היקר. לא, הוא אומר יעקב אומר תדע יוסף זה לא ימחל מה שעשו לך ולי זה לא ימחל לעולם, זה לא ימחל לכל הדורות, גם אחרי תחיית המתים זה לא ימחל, ולכן צריכים עשרה....

"אָמוּתָה הַפֶּעַם", אני כבר רואה שעכשיו כבר יהיה גזירות נוראות, גזירות שמד, גזירות גירושים, גזירות פוגרומים, שואה, אושוויץ, כל זה ראה יעקב כשהוא אמר את המילה אָמוּתָה הַפֶּעַם, כל זה אומר ר' ישראל מוילעדיניק הוא אומר מה זה "אָמוּתָה הַפֶּעַם" (בראשית מו, ל), עכשיו אני יחיה, עכשיו יהיה לי חיים טובים, עכשיו נרקוד כל היום, נרקוד יחד איתך, לא, יוסף בכלל לא מתראה לאבא שלו, אבא ישאל מה קרה, איך נעלמת, אם הוא יגיד את האמת כולם ימותו באותו רגע, מי שיגיד שמכרו את יוסף הוא ימות באותו רגע, עכשיו אתה מגלה לי אחרי עשרים ושתים שנה, אין לך רחמנות על אבא שלך, איך עושים כזה דבר, זה דבר שאי אפשר, אין כזה סיפור בכל תולדות העולם, זה דבר שלא נמחל לעולם, למכור את יוסף, לצער את יעקב עשרים ושתים שנה זה דבר שלא יכול להמחל, אין לזה מחילה, על זה צריכים עשרה הרוגי מלכות, בכל יום מישהו נפטר בבוקר, בלילה, שני תמידין, הכל זה בא על מכירת יוסף, זה דבר שלא ימחל, אפילו אחרי תחיית המתים זה לא יכול להמחל, זה עד סוף הדורות, בכל דור צריכים לכפר מחדש, בכל דור יש עשרה הרוגי מלכות מחדש, היה אושוויץ, כל יום היה יותר מעשרה מלכות, בכל יום, היה שש מליון, ואומרים שזה היה תשע מליון. (שעור מטבת תשפ"ב).

הינך ילדים

| ילדים זה שפע |

בריאת עולם חדשה לגמרי, כל ילד זה בריאה
חדשה לגמרי וזה מציאות חדשה, אדם יכול
שיהיה לו שני ילדים ועשרים נכדים ומאתיים
נינים ואלפיים בני נינים, אדם יכול להגיע לכל
הדברים בעולם.

אסור שיהיה לאדם גרוש בכיס כי כל יום זה
שפע חדש לגמרי, ילדים זה שפע, ילדים זה
בריאה חדשה, ילדים זה בריאת עולם חדשה
לגמרי, כל ילד זה בריאת עולם חדשה, זה

קדושת הבית

המלאכים לא עוזבים את האשה |

זהר תזריע ג"ב ע"א כל המלאכים עזבו אותו
[את אברהם כשירד למצרים] הוא נשאר
בלי מלאכים.

כי כל אחד יש לו ששים רבוא מלאכים, אבל
אם הוא נכשל בראיה אסורה אז המלאכים
בורחים ממנו.

אין שאברהם ירד למצרים, אז כל המלאכים
עזבו אותו. רק נשארו עם שרה, עם האשה
המלאכים לא עוזבים אותה. האשה יש לה
ששים רבוא מלאכים שמלוים אותה, וכל יום
ששים רבוא חדשים - שש ימים זה שלוש
מליון שלוש מאות אלף. ולכן אומרים שלום
עליכם למלאכים שמלוים את הבן-אדם כל
השובע "כי מלאכיו יצוה לך לשמרך בכל
דרכיך" (תהלים צ"א י"א) כי האדם הולך
בדרך הוא נוסע אז מלאכים מלוים אותו אז
כתוב שלוש מאות שבעים אלף מלאכים
כתוב ויהי בנסע הארץ ויאמר משה" (במדבר
י"ה) אז שלוש מאות שבעים אלף מלאכים
בצורת אריה, שלוש מאות חמשים אלף
בצורת נשר, ומלוים אותו מליוני מלאכים. וכל
- כל מלאכי המרובה יורדים אתו. אם אדם
שומר את העינים אז יורדים אתו כל מלאכי
המרובה, רבבות רבבות. כי כל אחד ממנה על
רבבות מלאכים.

לכן כתוב "אשה אחת מנשי בני הנביאים"
בזכות שהיא הלכה ואספה, היא הלכה מבית
לבית קבלה רק טפת שמן היה שלוש שנים
רעב, כמה נתנו לה... שאלו בשביל מה [את
אוספת את השמן? אז היא אמרה] בשביל
הנביאים, וכל הרעב זה בגלל הנביאים, כי
אינבל הרגה את כל הנביאים. היה גם מליון
נביאים נביאות הכל, היה מליון נביאות. כל
דור מליון נביאות "נפת תטפנה שפתותיך
כלה" (שיה"ש ד' י"א), מליון נביאים כל אשה
היתה נביאה.

שרח בת אשר היתה נביאה, אין שרח בת
אשר ידעה לשיר את השיר "עוד יוסף חי
הוא מלך במצרים יש לו שני בנים...". אז
שמו בחרם את אבא שלה [כי חשבו שהוא
גלה לה], אמרו הכל [בגלל] אבא שלה. אז
מאתים חמשים שנה הוא היה בחרם "ברוך
מבנים אשר" (דברים ל"ג כ"ד) אז התירו את
החרם, כי התברר שזה לא אבא שלה, היא
נביאה פשוט. פעם כל ילדה היתה נביאה, כל
אשה נביאה, לאה שילדה את ראובן אמרה
"ראו-בן", הוא יציל את יוסף. היא ראתה
כבר את הכל - אין שמוכרים את יוסף, והיא
ראתה אין שהוא מציל את יוסף. האמהות
היו נביאות, לאה היתה עלמא דאתכפיא היא
ראתה את הכל מסוף העולם ועד סופו, היא
מלכות דאדם קדמון היא זכתה להיות. (שעור
מתשפ"ב).

קדושת ההגמרה

| תקון הקול תלוי בלימוד תורה |

שני הכרובים וזה הקול של מתן תורה אומר רש"י, אדם צריך תמיד להיות צמוד לשני הכרובים, אפילו עכשיו הכרובים נמצאים וקול הכרובים זה ללמוד פשוט גמרא הוויות אביי ורבא, כתוב על רבי יוחנן בן זכאי שהוא ידע את כל הוויות אביי ורבא, רבי יוחנן בן זכאי שהוא כבר 200 שנה לפני אביי ורבא הוא היה לומד לפי אבי ורבא, זה היה שיטת הלימוד כל הוויות אביי ורבא, אז היה אסור לכתוב והיום כבר מותר לכתוב ורבינא ורב אשי כתבו, כתוב שרבי חייא היה הולך מכפר לכפר וכתב שישה סדרי משנה וכתב חמישה חומשי תורה ומחלק לילדים וזה היה בכזה קדושה, הוא חרש את האדמה והוא זרע את הפשתן והוא שחט את הצבאים וגם לבד הוא עשה את היריעות עד שברגע שקראו את הספרים שלו מיד עשו תשובה, וככה הוא לימד את כל ישראל תורה עד שהגיע רבי חנינא להתוכח איתו והוא אמר לו איתי אתה בא להתוכח?! כל עם ישראל עשה תשובה בזכותי.

כל העניין שאדם רק לומד גמרא, אדם צריך לדעת ש12 שעות הוא רק לומד גמרא ואחרי זה הוא יכול להוסיף עוד ליקוטי מוהר"ן וליקוטי הלכות אבל קודם הוא צריך רק 12 שעות גמרא ולכן באנו לכאן וכל אחד מקבל על עצמו מהיום ללמוד 12 שעות גמרא מ09:00 עד 21:00 והוא יכול להתפלל מנחה מעריב בינתיים אבל מ09:00 עד 21:00 הוא רק לומד גמרא ואחרי זה הוא יכול להוסיף עוד לימודים. (שעור מתשפ"ב).

כל העניין של ברסלב זה דף גמרא, זה תורה א' ותורה ב' ותורה ג', תורה א' זה דף גמרא התורה, תורה ב' זה "בתולות אחריה רעותיה מובאות לך" שאותיות הגמרא מתלבשים באותיות התפילה, אדם לא יכול להתפלל אם אין לו אותיות, בעל תשובה יכול להתפלל שעה בהתלהבות ואז הוא מתקרב אבל מי שחונק במשפחה דתית חרדית הוא מתפלל אותם המילים כל יום וכבר לא יכול אבל אם הוא לומד גמרא אז הוא כן יכול להתפלל כי אותיות הגמרא מתלבשות באותיות התפילה זה תורה ב', תורה ג' זה השש טבעות ומדוע אדם צרוד? כי הוא לא לומד גמרא, כי הוא פגם בברית, אז על ידי לימוד הגמרא שישה סדרים הוא מתקן את השש טבעות שתקועות בקנה ואז הוא יכול להוציא את הקול, אדם לא מוציא את הקול כיוון שהוא פגם בברית, הוא פותח עיניים אז הוא לא יכול להוציא קול, אם הוא פתח עיניים הוא כבר לא יכול להוציא קול והתיקון זה שהוא לומד גמרא, זה התיקון והגמרא זה שש סדרים אז הוא מתקן את השש טבעות שתקועות בקנה ואז הוא מקבל את הנגינה משתי ציפורים טהורות מהכרובים, אדם צריך לקבל את הקול מבין שני הכרובים.

כל הנגינה זה מבין שני הכרובים, הכהן הגדול נכנס בין שני הכרובים ומשה קיבל את כל התורה מבין שני הכרובים, הוא שמע את הקול יוצא מאוהל מועד אז הקול יורד מלמעלה מבין

קדושת המידות

מה שיש היום שובו בנים זה בזכות החולקים, אלה שלא חולקים לא צריכים אותם, אנחנו צריכים רק חולקים, כמה שיש לאדם יותר חולקים אז יהיה לו יותר ניסים.

היה רב גדול לא זוכר את השם שלו שהוא בנה בית כנסת מפואר ופתאום הוא הפסיק, אמרו לו למה הפסקת? החולקים הפסיקו לדבר עלי, תעשו שידברו עלי אז אני אוכל להמשיך לבנות, אדם צריך לדעת שכל מה שהוא מצליח בחיים, כל מה שיש לו הצלחה זה רק בזכות החולקים. (שעור משבט תשפ"ב).

| ההצלחה – בזכות החולקים |

פייגא (אם רבינו) ביקשה מרבי ברוך אח שלה תתפלל שלא יחלקו עליו אבל בסוף ככלות הימים רבי ברוך היה החולק הכי גדול אבל הוא עשה את זה לשם שמים הוא רק רצה להמתיק דינים, כמה שיותר חולקים אז...

אמרתי שיעשו רשימה כל מילה שמדברים על הרב חייבים לרשום ולעשות קרן שעל כל מילה מקבלים מאה דולר, כל ההצלחות... עכשיו יהיה ילדים, עכשיו יהיה נכדים ונינים לכולם זה הכל בזכות המדברים והחולקים, כל

קדושת הצדיקים

| הרמח"ל |

כ"ו אייר

שעה הוא ראה מלאכים, עד שזה התפרסם לרבני ונציה ורבי ישעיה באסאן היה השוער שלו, ר' ישעיה באסאן אמר לו שיוירד פרופיל, שיעשה את זה בהצנע, אבל הוא לא יכל, כל רבע שעה הוא ראה מלאך. והיה אחד קראו לו גורדון, הוא היה תלמיד של ה' צאוך' והוא קצת התקלקל והוא בא לפאדובה ללמד באוניברסיטה, וכשהוא ראה את הרמח"ל הוא עשה תשובה, והוא שמע איך שהוא מדבר עם מלאכים, הוא שומע איך הוא מדבר. הרמח"ל סגור בחדר וכל רבע שעה הוא מדבר עם מישהו, עד שהוא גלה לו שזה בא מלאך גבריאל ומיכאל ונוריאל, כל רבע שעה בא מלאך חדש. ואז הוא פרסם את זה, זה היה בת"פ בערך, בתפ"ח, זה היה בדיוק חמשים שנה אחרי שנפטר אותו האיש – שבתי צבי, אז חשדו שהוא גם שבתי, אז כל רבני ונציה החרימו אותו.

והוא כתב זכר, הוא כתב זכר שלם, את הזכר לקחו לו, נשאר רק השבעים תקונים שהוא כתב על 'בראשית' – לעיני כל ישראל, זה נשאר. ואחרי זה הוא נסע לאמסטרדם, עד שכתבו לרבני אמסטרדם גם להחרים אותו, שם הוא הדפיס את המסלת ישרים, ספרי קבלה לא הסכימו להדפיס לו, ואז הוא ראה שבכל מקום מתרימים אותו הוא עלה לארץ, הוא הגיע בתק"ג לארץ, אחרי חצי שנה הוא נפטר. ומלאכים הביאו אותו לטבריה, כי הוא נפטר בעכו, אי אפשר להביא מעכו, אין חבורה של

חברא קדישא, יש חמורים, חמורים זה שלשה ימים, אי אפשר ללכת עם גופה שלשה ימים. אז איך הוא הגיע מעכו לטבריה זה עד היום חידה. כי הוא היה נשמת רבי עקיבא, אז רק מלאכים הביאו אותו. (באר בשדה ל"א).

| שמואל הנביא |

כ"ו אייר

כל העגן זה לצעוק להשם בשמואל הנביא שעכשיו צריך ללכת כל יום לא משנה מה שיהיה כ"ח באייר זה היארצייט של שמואל הנביא ומתי ששחררו את ירושלים היה כ"ח אייר בדיוק היארצייט של שמואל הנביא כי שמואל הנביא חי וקיים הוא נמצא כאן הוא לא עוזב אותנו לעולם הוא לא יעזוב אותנו כל היום הוא הולך ונלחם.

שמואל אמר לשאול המלך מחר אתה מחיצתי, אם תלך למלחמה בפלשתים אתה אתי ביחד אתה בדרך שלי כי שמואל ושאל זה אותם האותיות, שמואל זה אותיות משאול, שמואל ושאל היו נשמה אחת ממש הם נלחמו ביחד, נלחמו עד טפת הדם האחרונה הם לא פחדו ממלחמות נלחמו בפלשתים בעמלק ואז היתה מלחמה על ערי הגלבע, ואחרי שנהרגו במלחמה שאול ובניו אמר דוד "הרי הגלבע אל טל ואל מטר" שנוסעים לטבריה עובדים בהרי הגלבע. נפולאון אמר שהוא (יהפך) [יפריח] את השממה הוא לא הספיק כי אי אפשר, השממה נשארת כבר שלש אלף שנה. (באר בשדה)

מילתא דבר יהותא

| בדיחות |

6: המחדל הכי גדול באנושות הוא: שעיפות מצטברת, ושינה לא...

7: 10 פעמים אומרים לילד לסדר את המשחקים, והוא לא שומע. אבל כשנפתחת שקית של חטיף, הוא שומע גם ממרחק קילומטר...

8: עכשו באמת אי אפשר להתגייס לצבא – אוכלים שם אנגל...

9: בוס: איפה אתה? אני: ל"ג בעומר! בוס: אבל מותר לעבוד? אני: אנחנו מהמחמירים! בוס: אה, סליחה...

10: מסכן רחוק מתורה, שואל חרדי: מדוע אתם קוראים לילדים שלכם בשמות סינים? שואל אותו החרדי: איך הגעת לזה? השיב האישי: ישבתי בפראק, והם קראו לילדים שלהם: קים דו, קים דו, קים שוין, קים שוין...

1: חבל שלא עושים את התנורים, מהחומר שעושים את תחנות האוטובוס. זה היה מקצר בחצי, את זמן האפייה...

2: "חיים הם כמו גלגל", אבל כזה של עגלת סופר שזו לכל הכיוונים, חוץ מהכיוון שאתה צריך...

3: כל השנה: מסתפר אחת לחודשיים. ספירת העומר: אחרי שבועיים נראה אריה...

4: לא מבין את הנשים: שברתי גביע, התרגשה... עכשו שברתי צלחת בבית איזה עצבים...

5: אני אוהב להתחיל את הבוקר שלי בריצה. אני, מפחד שאם לא אגיע למאפייה מהר, יגמר כל הבורקס גבינה הגדול...

יחד נעתיר בתפילות לרפואת מורינו ורבינו הרב אליעזר בן עטיא שליט"א

שנזכה שימשיך להנהיג אותנו ברחמים מתוך בריאות וכח

המלחמה באוקראינה

מדבריו של ראש קבוצת ווגנר עולה, כי מוסקבה הסכימה לדרישותיו לאספקת תחמושת נוספת, לניסיון הכיבוש של העיר באחמוט, לאחר האיום, כי יסיג את אנשיו מהעיר

ארצות הברית מאשרת שמערכת הפטריוט הפילה טיל היפרסוני רוסי באוקראינה

מפולת בהתהוות? בריחת חטיבה רוסית מפאת

באחמוט שבאוקראינה. ראש יחידה צבאית

אוקראינית המעורבת הקרבות עם הכוחות

הרוסים בבאחמוט אומר שחלק מחטיבה צבאית

רוסית הנלחמת באזור "הושמד" ושאר החיילים

נמלטו או נלכדו.

תקדים: שוויץ בודקת אפשרות העברת כסף רוסי

מוקפא לשיקום אוקראינה

הדיקטטור של בלארוס אלכסנדר לוקשנקו התחנן

בפני פוטיין שיסייע לו במהלך ציון יום הניצחון על

הנאצים במוסקבה. העריץ עומד בפני שיתוק כי הוא

לא יכול לקבל ניתוח גב במערב בגלל הסנקציות.

לוקשנקו לא יכל להתכופף עם מנהיגים אחרים כדי

לשים פרחים על האנדרטה

יש דין ויש דיין

משדר הבריאות הפלסטיני מדווח כי עד כה נהרגו 29 פלסטינים ו-93 פצועים

סיכום המערכה עד ליום שישי: 152 ירוטים

כושלים 620 שיוגרים חצו לארץ. 1 מכל 5

שיוגרים נפלו בשטח הרצועה

גיננים בעולם הערבי למבצע, רע"מ: "הרג נשים

ותינוקות כדי לפתור משבר הקואליציוני"

דיווח ערבי: ישראל הסכימה להפסקת הסיכולים

הממוקדים

פיגוע ירי רצחני בבית הכנסת בגרבה, בו שוהים

מידי שנה בל"ג בעומר יהודים וישראלים רבים *

הנרצחים: בני הדודים אביאל ובן חדד

ברכבת התחתית . 154 הולגדים נעצרו אחרי

ששרו שירים אנטישמיים

הרוג ישראלי ו-7 פצועים מפגיעה ישירה של טיל

בבניין ברחובות. הג'יהאד הגביר את קצב שיוגר

טילים

פלורידה אוסרת על סינים לקנות קרקעות: "לא

רוצים קומניסטים"

תַּפְּלָה לְשׁוּבֵי אֶרֶץ

בס"ד

יארצייט של הברדיטשובער

רְבוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם כֹּל יָכוֹל, זַכְּנֵי לְהַפִּיץ אֶת הַסְּפָרִים שֶׁל
הָרֵב, וְאֶת הָעֲלוֹנִים שֶׁל הָרֵב, בְּכֹל יִשְׂרָאֵל וּבְכֹל הָעוֹלָם
כּוֹלוֹ.

וּבִזְכוּת זֶה, "וְכֹל בְּנֵי בָשָׂר יִקְרְאוּ בְּשִׁמְךָ, לְהַפְנוֹת אֵלֶיךָ כָּל
רְשָׁעֵי אֶרֶץ". וְגַם רְשָׁעֵי יִשְׂרָאֵל וְגַם רְשָׁעֵי אוֹמוֹת הָעוֹלָם
כּוֹלֵם יִחְזְרוּ בְּתַשׁוּבָה שְׁלֵמָה בִּזְכוּת סְפָרִים אֱלֹהֵי וְעֲלוֹנִים אֱלֹהֵי.

וּנְזַכָּה לְשַׁפֵּעַ בְּרַכָּה לְכֹל הַחֲדָפְסוֹת וְהַחֲפָצוֹת, כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב:
"שְׁבַחֵי יְרוּשָׁלַם אֶת ה' הַלְלֵי אֱלֹקֶיךָ צִיּוֹן כִּי חֲזַק בְּרִיחֵי
שַׁעְרֶיךָ בִּרְךָ בְּנִיךָ בְּקִרְבֶּךָ הַשֵּׁם גְּבוּלְךָ שְׁלוֹם חֶלֶב חַטִּים
יִשְׁבִּיעֶךָ".

בְּבִרְכַת הַתּוֹרָה

וּבְאַהֲבַת רַבָּה

אֱלִיעֶזֶר בֶּרֶלֶנְד